ЖОВТЕНЬ

1987

ISSN 0132-4462

№ 20

перець

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ото дурний пес: я викинула, а він назад тягне!

Здоровенькі були!

Відкритий лист голові Харківського облагрокомітету В. С. ВОЗНОМУ

Вельмишановний Вікторе Сергійовичу!

Просто не знаю, як і почати. Рука тремтить, серце в грудях тріпоче, ще й сльоза на очі навертається. А винні в усьому Ви. Звиняйте, але це чистісінька правда. Бо як прочитав я підписаний Вами наказ № 213 від 27 травня 1986 року, так оте все і почалося — і тремтіння, і тріпотіння, і... так далі. Прочитав і подумав: як же це треба любити та поважати своїх земляків-харків'ян, аби отакенну турботу про них виявити! Адже в тому наказі йдеться, ні більше, ні менше, про те, щоб кожне харківське посімейство — і в місті, і в області — мало змогу коли не щодня, то через день — це вже точно! — смакувати таким делікатесом, як качка. Можна — фаршированою яблуками. Можна — з гречаною кашею або з рисом. Можна — у вигляді супу-брюлле. Але... Але для того, щоб її, оту качку, мати на столі, слід інтенсивно її розводити. Дуже чітко Ви вловили, Вікторе Сергійовичу, цей нюанс. Уловили — і тут же рішуче великими літерами вивели категоричне «НАКАЗУЮ». А далі вже кожному району певну кількість отих пернатих, яку вони мають розвести. Ну, хіба ж погана ініціатива! Просто чудова! У кого завгодно від такого піклування затріпоче серце, покотиться слинка, а на очах заблищить сльозина.

Тим більше, Вікторе Сергійовичу, що тую керівну вказівку миттю підхопили в районах області і з запопадливістю винятковою заходилися втілювати її в життя.

Наприклад, голова Кегичівського РАПО Юрій Єгорович Антюшин негайно й собі видав наказ № 68 від 9 липня 1986 року. В якому не менш категорично й рішуче зажадав: «У колгоспах «Більшовик» і «Прогрес» створити качині репродукторні ферми по 2000 маточного поголів'я... Контроль за виконанням... покласти на заступника голови РАПО з тваринництва тов. Шматько. М. С.» Не знаю, чи признавалась тоді Вам Марія Свиридівна, що в обох господарствах геть-чисто немає ніяких умов для розведення качок, чи промовчала! Діло, як той казав, давнє. Наказ було спущено для виконання.

Накази ж, як відомо,— це не якісь там пропозиції чи побажання. Навіть не рекомендації. Накази не обговорюють, їх виконують. Тож і взялися голови колгоспів «Більшовик» та «Прогрес» Віктор Тимофійович Андрос і Борис Андрійович Голубничий спочатку за голови, а тоді вже — нікуди не дінешся! — за виконання волі начальства. Чесно кажучи, ані перший голова, ані другий не знали, з якого боку й підступитися до тих качок. Чи то свиту латати, чи чоботи підбивати. Ні в Андроса, ні в Голубничого не те що ферми — навіть пристойної споруди для такого поголів'я під рукою не було. Та оскільки ініціатива спущена зверху... Пояснювати, мабуть, не варто. Коротше, взяли головні зоотехніки колгоспні грошенята та майнули в місто Ізюм по каченята. Як один, так і другий колгоспи придбали їх по п'ять тисяч штук. Щоб, значить, було з чого у майбутньому вибирати. І, виходячи, як то кажуть, з місцевих умов, сяк-так розмістили той клопіт. У «Більшовику» загнали качат до... корівника. У «Прогресі» — до... свинарника. І не до якихось там, а до діючих. Уявляєте, Вікторе Сергійовичу, яке новаторське використання корисної площі! Тут ось корови та свині, і тут же, у них попід ногами, ще й качки!

Наслідки перевершили усі сподівання: у «Прогресі» за якийсь місяць із хвостиком перекинулося догори лапками відразу півтори тисячі безсловесних пташат. А там пішло й поїхало, наче з гори покотилося. По двісті, триста, чотириста штук щомісяця. Крякнуло, словом, і попростувало у потойбічне царствіє ледь не три тисячі качок.

У колгоспі «Більшовик» загинуло мало не все поголів'я.

Що, питаєте, робили ті, на кого покладався «контроль за виконанням»? Отож і я, Вікторе Сергійовичу, поцікавився цим делікатним питанням. Мені, правда, в районі розтлумачили: відповідальні працівники РАПО, і, в першу чергу, сам Ю. Є. Антюшин разом із М. С. Шматько, повсякденно тримали свої керівні руки на пульсі означеної ініціативи. Що воно, правда, таке, я й досі не можу второпати. Та якщо «тримали на пульсі», ще й «повсякденно», то, гадаю, щось дуже й дуже серйозне робили.

Приблизно у тому ж плані відгукнулися на заклик з області й у Краснокутському районі. Викликали в РАПО, скажімо, голову колгоспу «Зоря комунізму» Миколу Панасовича Кравченка та прямо так і заявили: «Розводь качок!» Той — туди, той — сюди. Ні в яку. Розводь і квит! Ну, не вам же пояснювати, Вікторе Сергійовичу, як воно робиться... Наобіцяли, правда, сім мішків допомоги. З цим і поїхав т. Кравченко шукати для репродукторної ферми приміщення. Знайшов чи то стару школу, чи то давно забуту аптеку і завіз туди чотири тисячі каченят. Умов, як ви зрозуміли,— нуль з мінусом, кормів — як у лисого волосся, спеціалістів-птахівників — зась... Отож за чотири місяці третину качок як корова язиком злизала. Оговтався Микола Панасович вже аж у жовтні та давай оту живність, котра ще залишилась, людям спродувати. Але як не старався, а на дві з половиною тисячі карбованців качачих душ відправилося до всевишнього.

У колгоспі «Червоний Жовтень», де головує Микола Якович Колісник, із завезених чотирьох тисяч качок за перші ж два місяці жалібно крякнули понад тисячу голів... Точно, правда, мені не вдалося встановити, чи тримав руку на пульсі ініціативи згори голова Краснокутського РАПО Іван Михайлович Діденко, чи ні. Можливо, що й тримав. Тільки качкам від того легше не було.

Вибачайте вже, Вікторе Сергійовичу, якщо наостанок наважуся Вам малесеньку пораду дати. Якщо раптом (а в житті всяке буває) у майбутньому дуже закортить комусь в агропромі подібну ініціативу виявити, то дуже не зайве було б під неї підкласти не лише рожеві мрії та голубі побажання, а й реальну базу разом із цілком наявними можливостями. А водночас запровадити таки справжній контроль і конкретну допомогу. Щоб, значить, гарне починання не перетворилося на майже суцільну кримінальщину.

По цій мові — бувайте здорові!

Від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

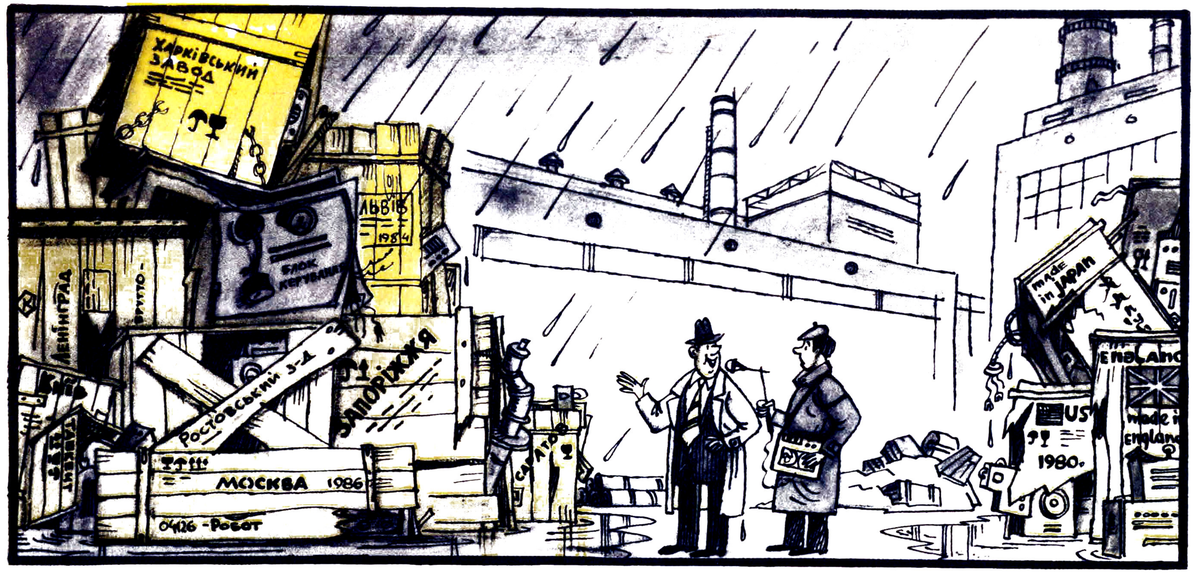

— Ви що ж, як і раніше, імпортну техніку гробите?!

— Ні в якому разі — це вітчизняна...

БЕЗРОБІТНИЙ УСМІШКА

У своєму рідному селі Семен Бовкало вважався безробітним. Так думали всі жителі села, оскільки цілісінькими днями, у будь-яку пору року Семен просиджував на лавочці в центрі села біля «Універмагу», і всіх знайомих і малознайомих зустрічав запитанням: «Куди йдете? До крамниці? Ну, ну!», «Куди побіг, шибенику? До школи? Ну, ну!», «В які краї, красунечко? До правління? Ну, ну!»

До нього звикли, як до старої церкви на околиці, як до трьохсотлітнього дуба біля школи, і якби до села хоч інколи приїздили туристи, Семена Бовкала можна було б демонструвати, як визначну етнографічну пам'ятку степових районів України.

Але люди, як відомо, можуть помилятися. Семен Бовкало працював і щомісяця справно одержував гроші в колгоспній касі за свою роботу. Він рахувався у колгоспі директором Будинку культури, який одинадцять років тому закрили на ремонт.

Михайло ЧАЙКОВСЬКИЙ.

Дніпропетровська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

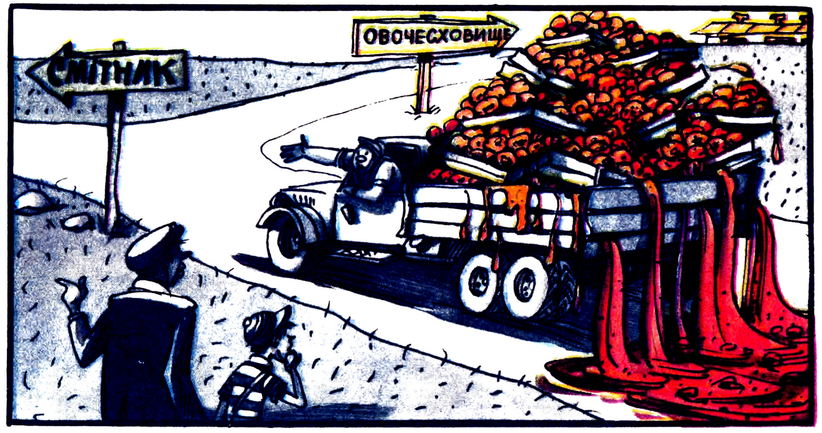

— Бригадире, куди їхати: прямо чи праворуч?

— Порядок є порядок: спочатку — направо!

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ПРЕТЕНДЕНТІВ НЕМАЄ

До штаб-квартири ТАП надійшло повідомлення з села Потіївки: між громадянами В. Є. Вишневецьким та П. К. Миколайчуком розгорілася суперечка за те, кому з них дістанеться квартира, яка звільняється в одному з двох 16-квартирних будинків, споруджених тут кілька років тому.

Як повідомив наш житомирський кореспондент, цей факт не відповідає дійсності. Ні колишній начальник ПМК-16 облагробуду В. Є. Вишневецький, який свого часу здав ці будинки з масою недоробок, ні колишній заступник голови Радомишльського райвиконкому П. К. Миколайчук, який цю халтуру прийняв, на житлоплощу у вказаних будинках не претендують. Тим більше, що Володимир Євдокимович тепер живе і працює у Житомирі, обіймаючи посаду заступника директора заводу автозапчастин, а Петро Кирилович має непогану квартиру у Радомишлі, де керує місцевим пивзаводом. Коли ж кому-небудь із них і доводиться проїжджати через Потіївку, то обидва щоразу відвертають очі і затуляють носи, щоб не бачити тих страхопудних споруд і не чути пахощів, які долітають звідти внаслідок недіючої каналізації.

НЕДОРЕЧНИЙ ВИГРАШ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Нещодавно в колгоспі імені Ілліча Новгородківського району трапилася незвичайна подія. Один з механізаторів на лотерею виграв автомобіль «Нива». Проте, коли друзі й знайомі кинулися вітати щасливця, той похмуро відповів:

— Та на дідька мені ця «Нива»! Краще було б виграти колінчастий вал до бурякокомбайна. Бо через той зіпсований вал уже рік стоїть на ремонті наш комбайн у Рівнянському ремонтно-транспортному підприємстві Новоукраїнського району.

ДЕВІЗ — НАДІЙНІСТЬ

У м. Харкові відкрилася нова камера схову. Її адреса: Комінтернівська дільниця об'єднання «Побутрадіотехніка». Очолює — бригадир Назаренко В. Я. У камері схову надійно зберігається будь-яка радіотелеапаратура. Засвідчити це може мешканець Харкова Т. М. Рудий, авторадіоприймач якого знаходиться там із жовтня 1984 року.

КООПЕРАТИВ «УМІЛІ РУКИ!»

СУМИ. (Кор. ТАП). Так називатиметься майстерня, яку планують створити у своєму дворі мешканці будинку № 4 по вулиці Кузнечній. Ініціативу гаряче підтримали працівники ЖЕУ Ковпаківського району.

— У дворі стільки металобрухту, дощок, цегли, скла, картону та всякого непотребу, який викидають із складів та столярних майстерень, розташованих поруч, що з цього різноманітного матеріалу можна виготовити що завгодно для домашнього вжитку,— пояснили нашому кореспонденту в ЖЕУ. — І жителям буде користь, і нам вигідно, адже відпаде потреба прибирати територію.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

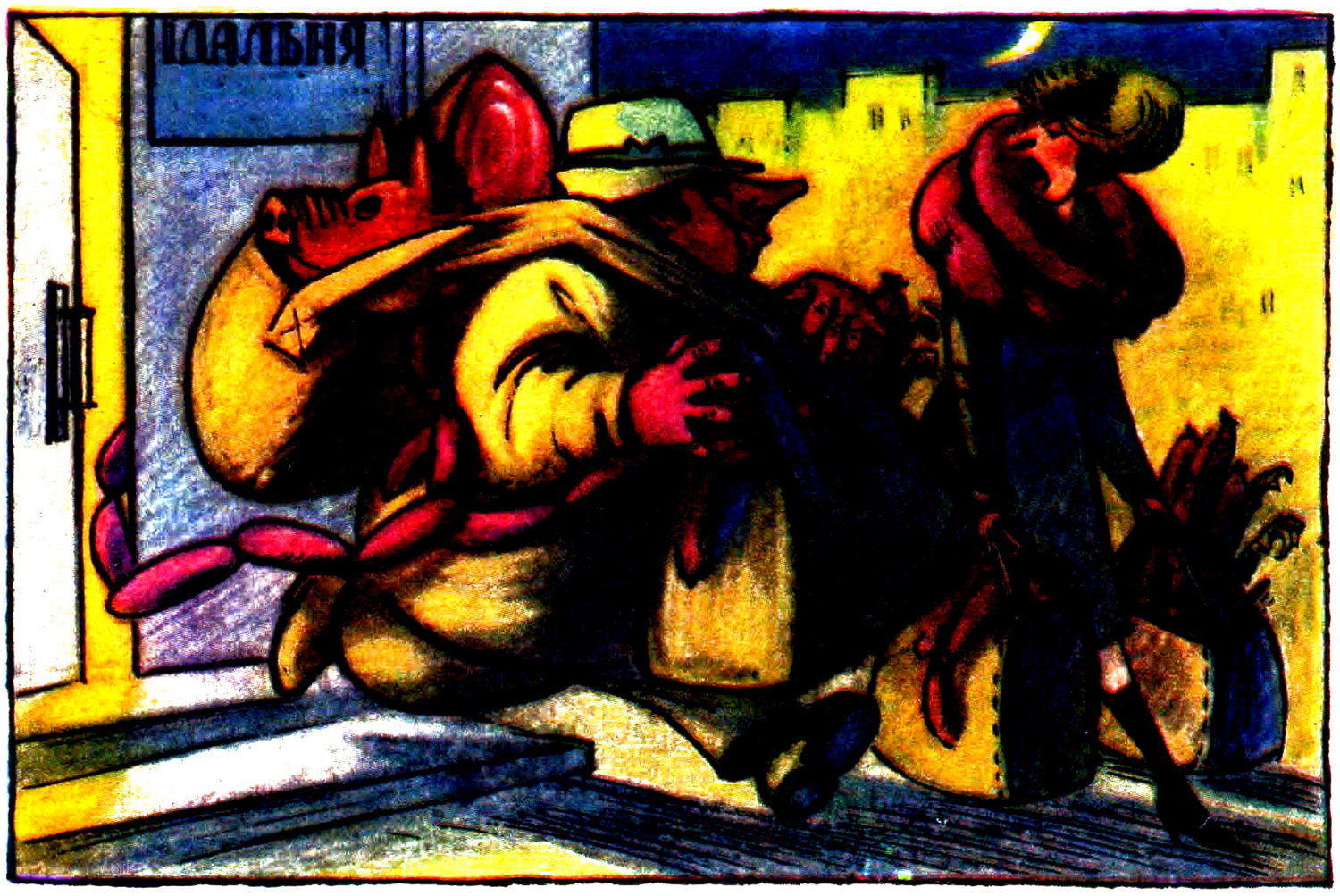

— Сьогодні в газеті вичитав, що в Англії знову відбулося пограбування віку!

ПАСТИР

БАЙКА

Чудується вся вовкова рідня:
— Найнявся в пастирі?..
— Немислимо!
— Бридня!
— Овець покрасти — інша річ...
А пасти?!.
Вовк із вовків —
і низько так упасти!..

А Вовку що? Хай казиться рідня —
у нього свіжина бува щодня.
Що толку в тих чутках, у тих помовках?
Проблема інша непокоїть Вовка:
щоніч отара меншає, шкода...
Не буде кого пасти — от біда!

Олег ОРАЧ.

МІКРОБАЙКИ

ВТІХА

— Хоч сама згораю,— втішала себе Цигарка,— але ж і людям вкорочую віку.

КАМІНЬ

— Коли мене тримають за пазухою, то значить, що я в пошані.

ДЬОГОТЬ

Ніщо так не засмучує мене, як чужа радість.

Василь СОПРОНЮК.

Ефект бумеранга

Для початку констатуємо факт: Володимир Миколайович Пашковський уже більше року не любить Зофії Вацлавівни Цукарової, а Зофія Вацлавівна протягом такого ж періоду відповідає подібною взаємністю Володимиру Миколайовичу.

У цьому факті не було б нічого такого, що могло привернути увагу широкої громадськості, якби їхні стосунки мали виключно особистий характер, а не виробничий, перебіг яких ускладнюється тим, що В. М. Пашковський і З. В. Цукарова перебувають у різних службово-вагових категоріях: Володимир Миколайович очолює Мар'янівський склозавод, що в Баранівському районі, а Зофія Вацлавівна працює тут завідуючою складом. Адміністратор, як ви самі розумієте, має ширші можливості продемонструвати свої почуття.

Щоправда, заради об'єктивності, відзначимо: після того, як В. М. Пашковського у 1983 році призначили директором, Зофія Вацлавівна перша зробила легковажну спробу привернути увагу до своєї персони. Недовго думаючи, вона подала на його ім'я доповідну, в якій звертала увагу на вкрай незадовільний стан збереження сировини. І в наступні місяці з незрозумілою настирливістю вдавалася до цього службового жанру.

А мусила б задуматися! Якщо не після першої доповідної, то хоч би після третьої, оскільки всі вони дали такий ефект, ніби були адресовані на село дідусеві. Інший би принишк собі у складській комірчині, затямивши, що завскладом — завскладове, а директорові — директорове, і не демонстрував, що йому знизу видніше. Зофія Вацлавівна це мудре пічкуряче правило зігнорувала і, зрештою, почала пожинати те, що сама ж і посіяла. Коли кількість доповідних перевалила за десяток, у голові Володимира Миколайовича зародилося цілком закономірне запитання: «А хто ти така, щоб мені вказувати?»

Запитання, як ви, знову ж таки, самі розумієте, чисто риторичне, бо адміністратор, котрий його ставить, уже має готову відповідь. Залишається тільки дохідливо довести її до свідомості адресата з допомогою перевірених прийомів і засобів.

Перший із них: ретельне дослідження біографії на предмет пошуку «компроматів», тим паче, коли йдеться про матеріально відповідальну особу. Щодо З. В. Цукарової він результатів не дав. На превелике здивування В. М. Пашковського, за десять років роботи завідуючої складом Зофія Вацлавівна не вчинила нічого такого, за що можна було б затаврувати.

Довелося вдатися до прийому «бумеранг»: у відповідь на чергову доповідну влаштувати перевірку складського господарства, і в тому, про що доповідала Цукарова, звинуватили її ж саму. Списала бухгалтерія незаконно шістнадцять тисяч штук цегли, а вони виявилися на складі,— доганяку Цукаровій. Написала вона, що замість сіна привезли заводським коням якусь солому,— комісія прикинула на око, скільки її у стіжках, і — сувору догану. Не хоче йти Цукарова у відпустку, поки бухгалтерія не зведе по складу кінців з кінцями,— чергова комісія ставить перед директором питання про її звільнення, а директор фіксує цю погрозу у черговому наказі. Вискочила на кілька хвилин за прохідну на пошту, щоб дати телеграму синові в армію,— наказ на неї. Хоч іншим і на годину-другу вискочити не забороняється.

Звичайно, Володимир Миколайович з незрівнянно більшою насолодою видав би радикальніший наказ, якби не одна обставина. Річ у тім, що на початку року, втративши надію достукатися до свідомості директора і стомившись від адміністративної облоги, Зофія Вацлавівна написала скаргу у Київ. І була комісія, і були партійні збори, які оголосили В. М. Пашковському сувору догану із занесенням до облікової картки — «за недостатній контроль за витрачанням матеріалів, сировини та прояви нестриманості по відношенню до підлеглих». Рішення могло бути іще крутішим, якби директор прилюдно не покаявся, не попросив вибачення, як він висловився, «у всіх, кого обідив», і не пообіцяв, що більше цього не повториться. Звільнення завідуючої складом могло б стати останньою краплею, яка переповнила б уже другу чашу її терпіння, і накликати на директорську голову другу комісію. А її Володимиру Миколайовичу не хотілося. Бо тоді розвіялася б легенда про «сумлінного, ініціативного директора, під керівництвом якого на заводі виконано ряд заходів, спрямованих на поліпшення умов праці робітників і загальної культури виробництва», як сказано у його характеристиці,— легенда, яку він сам про себе наполегливо створював. Я, наприклад, обійшов усе підприємство, проте на сліди тієї культури не натрапив, як не натрапив і на докази турботи про умови праці робітників. На заводському подвір'ї панує розгардіяш, воно скоріше нагадує звалище будівельних матеріалів і відходів виробництва.

В цьому немає нічого дивного. Давно відомо, що той, хто з лупою намагається розгледіти порошинку в чужому оці, не помічає у своєму й колоди.

Навішавши стягнень на З. В. Цукарову, Володимир Миколайович узявся за її чоловіка — Петра Івановича, який, працюючи комірником, насмілився подати голос на захист своєї дружини. Оскільки по роботі причепитися не було до чого — Петро Іванович протягом десяти років сумлінно виконував, по суті, обов'язки робітника складу,— директор висунув гасло «Геть сімейщину!», а незабаром втілив його у життя, черговим наказом звільнивши П. І. Цукарового з роботи.

На цьому боротьба із сімейщиною завершилася. На превелику радість заводської керівної ланки. А точніше — на радість заступника директора С. І. Холодницького, дружина якого працює тут же вагарем. На радість головного інженера І. С. Сороки, який і надалі матиме можливість спілкуватися в робочий час зі своєю половиною — бухгалтером розрахункового відділу. На радість головного енергетика В. П. Абдалова — чоловіка головного бухгалтера М. В. Абдалової. На радість секретаря парторганізації М. В. Кротюка і його дочки — лаборанта складового цеху. Похвалила Володимира Миколайовича і його власна дружина — диспетчер заводу.

Ну, а від подібних масових похвал, як відомо, голова часто йде обертом. І ще дужче хочеться побринькати на нервах непокірної. В надії, що рано чи пізно це їй набридне, вона сама піде за власним бажанням і в колективі запанує спокій. А в спокійній обстановці легше і приємніше говорити про перебудову, порядок і прискорення, закликати до високої виконавської дисципліни і нормальної роботи, розвивати критику і самокритику.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

Саме так і було...

ГУМОРЕСКА

Коли Марусяк уперше спіймався з краденим м'ясом, начальник дільниці викликав до себе старшого майстра і наказав:

— Іване Денисовичу, ідіть на прохідну і розберіться з тим злодюжкою. Тільки не рубайте з плеча, а дійте витримано, делікатно, щоб не зашкодити всій нашій дільниці. Ви мене зрозуміли?

Старший майстер зрозумів. З'явившись на прохідній, де біля невеликого стола, прикрашеного великим куснем м'яса, сидів Марусяк, він обурено закричав:

— Що я бачу, Марусяк?! Ви як посміли? Без року тиждень у нас працюєте, а таке собі дозволили! Не соромно?

Марусяк — хирлявий чоловічок у куртці зі штучної замші і великій кудлатій шапці — опустив очі долу і сором'язливо засопів.

— Подумати тільки! — ефектно апелював старший майстер до начальника позавідомчої охорони, який стояв біля вікна і невдоволено супив брови. — Це ж якщо кожен працівник комбінату візьме стільки м'яса — за один раз десяток кабанів винесуть... Як ви додумалися до такого, Марусяк? Поясніть!..

Сопіння з-під кудлатої шапки подужчало.

— Ну! Довго будемо гратися в мовчанку?! — вибухнув Іван Денисович. — Розкажіть, як це трапилося? Чи подумали, на що йдете? Чи вважали, що зумієте винести? Га? Чи може, цей кусник м'яса до вас випадково потрапив? Механічно поклали його в кишеню...

Марусяк зацікавлено зиркнув з-під шапки. Його маленькі мишачі очі зблиснули:

— От-от... Саме так і було. Видно, коли я рубав тушу, один шматочок відскочив і упав мені до кишені...

— Ну, от бачите,— полегшено звернувся старший майстер до начальника охорони. — Я так і знав. Ніякої крадіжки тут нема. Просто товариш через власну неуважність мало злодієм не став. Так що акта складати не будемо, але якщо подібне трапиться ще раз!..

Подібне сталося через тиждень. Знову начальник дільниці викликав до себе старшого майстра і знову Іван Денисович притьмом помчав на прохідну.

— Ваш кадр,— повідомив начальник охорони, вказуючи на Марусяка, що сидів за столом. — Чинив опір при затриманні. Доведеться протокол складати.

— Що я чую, Марусяк?! — сплеснув руками майстер. — Мало того, що ви, м'яко кажучи, набрали без дозволу м'ясних продуктів, ще й не підкорялися представникам охорони? Та ви знаєте, що на вас чекає? Товариський суд, депреміювання протягом кварталу, а може, дещо й гірше. Ну, що скажете на своє виправдання?

Марусяк розуміюче глянув на старшого майстра, потім перевів очі на стіл, де лежало кілька палок твердокопченої ковбаси, і звично засопів.

— Врешті-решт, ви даєте собі звіт у власних вчинках?! — гримнув старший майстер. — Чи вважаєте, що ми вас весь час будемо по голівці гладити? Ой ні, дорогенький, ні! Всиплемо по саму зав'язку! Знатимете, як чіпати народне добро! Ну, то що скажете зараз?

— Та що він там може сказати? — скептично стенув плечима начальник охорони. — Казочку про його дивну неуважність ми вже слухали минулого разу. Тепер складемо протокол.

— Правильно! — погодився старший майстер. — Складемо. Втім, як би зопалу дров не нарубати. Спершу давайте ретельно розберемося. Марусяк, то як же це, кінець кінцем, сталося? З вами, випадково, ніхто не пожартував? У нас такі прецеденти були,— пояснив начальникові Іван Денисович. — Злі дотепники підсовували своїй жертві м'ясні продукти, а потім раділи, що загнали колегу на слизьке.

Марусяк зраділо закивав головою:

— Либонь, так і наді мною позбиткувалися. Бо, присяйбі, не відаю, звідки ця ковбаса у кишенях взялася.

— От бачите! — зрадів старший майстер. — Я так і думав. Через чиїсь недолугі жарти могла постраждати цілком невинна людина. Так що цього разу відпускаємо вас без протоколу, але якщо подібне трапиться бодай іще раз!..

Подібне сталося вже наступного дня.

Після дзвінка з прохідної розлючений начальник дільниці покликав старшого майстра, і вони удвох притьмом помчали на зустріч із злодюжкою. Картина, що їм відкрилася, примусила обох остовпіти. Біля стола, заваленого розкішним асортиментом м'ясних продуктів — від телячої вирізки до першосортної грудинки — незалежно сидів Марусяк і самовдоволено поглядав навколо.

— І все оце ви поцупили?! — втупився очима в м'ясний натюрморт начальник дільниці. — Самі?! Та як ви посміли?! Зганьбили не лише себе, а всю нашу дільницю, весь комбінат!

— Ну, що тепер скажете на своє виправдання? — підпрягся й собі старший майстер.

Марусяк спокійно переклав ногу на ногу, пересмикнув плечима і байдуже мовив:

— А що я можу сказати? Краще ви самі щось вигадайте. У вас на це багатша фантазія.

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

м. Ужгород.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Всупереч виробленим наукою рекомендаціям голова колгоспу «Дружба» Новопсковського району на Ворошиловградщині В. Ф. Лінгарт вважав, що найефективніше сприяє збільшенню виробництва сільгосппродукції лексикон, від якого у колгоспників в'януть вуха і опускаються руки. Продовжував він гнути свою лінію і після того, як минулого року йому оголосили за недоліки в роботі сувору партійну догану із занесенням до облікової картки.

На прохання Перця методами керівництва В. Ф. Лінгарта вдруге поцікавився Новопсковський райком партії. Як повідомив секретар А. Богушов, рішенням загальних зборів колгоспників В. Ф. Лінгарта звільнено від обов'язків голови колгоспу.

СЕМЕН ПОЛОВА І ПЕРЕБУДОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Давайте без агропромахів!

Чи пам'ятаєш ти, дорогий читачу, ті благословенні миті, коли всім нам здавалося: ось мигне у повітрі чарівна паличка перебудови в сільському господарстві — і все стане на свої місця: орач оратиме, сіяч сіятиме, жнець жатиме, а споживач споживатиме...

Проте минув час, а листів до редакції, автори яких висловлювали б своє палке захоплення бурхливим прогресом у цьому напрямку, ми так і не дочекалися. Ні, звісно, зрушення є. Але, як би там не було, а м'ясце, сальце і таку іншу матерію все ще доводиться нести переважно з базару.

Бо перебудова — перебудовою, а старе все ще цупко хапає нас за холоші. От хоча б і в такім питанні.

«Дорогий Перче! У наш колгосп «Україна» Сумського району після двомісячної розлуки повернувся з Кириківського ремонтно-технічного підприємства трактор Т-70. Ходова не годиться, сальників і пиловиків немає, гідравліка не працює. Викликаний з РТП представник не з'явився. Два тижні вовтузилися самі, поки довели бідолаху до ладу»,— отакий зойк хліборобсько-механізаторської душі одержали ми якось перед самісіньким початком польових робіт.

Навели довідки. Бо закрався, знаєте, сумнів: чи не в іншій, бува, галактиці живуть оті диво-майстри, якщо їм начхати на те, як працюватиме через пень-колоду полагоджена ними техніка? Може, наша, земна страва — різні там борщі та котлети — їм глибоко протипоказана, і харчуються вони виключно пучками космічних променів?.. Виявляється, ні: село Кириківка на картах жодної з інших відомих людству планет не значиться. Знаходиться воно на території тієї ж таки Сумської області, і, треба гадати, в раціон працівників РТП, включаючи й керуючого Федора Дмитровича Бирюкова, входять і пампушки, і ковбаси, й квасоля-бараболя — словом, усі ті інгредієнти і компоненти, які ростуть, рохкають, мукають і кудкудачуть на полях та на фермах наших колгоспів і радгоспів, зокрема й «України». А без сучасної техніки отих інгредієнтів-компонентів тепер не настачиш. Тоді звідки ж така куленепробивна байдужість?..

І подібні сигнали надходять до нас не так уже й рідко. Хоч бери й відкривай, їй-богу, в порядку індивідуальної трудової діяльності, власне РТПП (ремонтно-технічне підприємство Перця)!

Еге ж, бракороб ще не перевівся. Він зубилом і молотком похапцем створює видимість справжнього діла, а тоді біжить в касу і одержує за це преміальні. І, наповнивши гаманець фактично нетрудовими доходами, іде і влаштовує скандал в продовольчому магазині: «Як це так, понімаєш, нема м'яса робочому класу? За що надриваємось?!»

Проте не поспішаймо в усьому звинувачувати ремонтників. Якби навіть — уявімо собі на мить! — кожна майстерня була укомплектована найсумліннішими асами своєї справи, то й тоді нема жодних гарантій, що вся колгоспно-радгоспна сільгоспмашинерія буде надійно ними заштопана та залатана. Бо — чортма, вибачайте, чим. Нема шестерень, нема втулок, валів первинних, вторинних, пальців поршневих, барабанів, фрикціонів, гальмових колодок... Нема і, як кажуть в Одесі, «неизвестно»... Харківський завод тракторних двигунів зриває поставки блок-картерів, Синельниковський ресорний не дає листу № 1, ресори задньої і передньої, у Мелітопольського заводу тракторних агрегатів не допросишся втулок та розподільників, харківський «Серп і Молот» затримує фільтр-патрони, а шестерень для насосів НШ-50 У-2 взагалі немає: Вінницький та Кіровоградський заводи Мінсільгоспмашу їх робити відмовилися.

Цікаво, а якої, приміром, оце заспівали б директори тих заводів, якби їхні дорогі половини узяли та й в один прекрасний день категорично відмовилися готувати битки по-селянському та супи з фрикадельками? Або якби на стіл, скажімо, директорові того ж мелітопольського заводу А. Б. Савелову подали пшеничну хлібину наполовину з кукілем, а всіма поважаному керівникові «Серпа і Молота» В. О. Коляді — гречану кашу зі свиріпою? Думаємо, вельми образилися б шановні Анатолій Борисович разом з Володимиром Олександровичем за таке, даруйте на слові, кулінарне свинство! Але що ж, у такому разі, накажете діяти хліборобові?..

Він, хлібороб, звичайно, сякий-такий вихід знаходить. На Черкащині (сам був і бачив!) зношеним деталям понад 1300 найменувань місцеві лівші-реставратори повертають друге життя. У селі Вільшані Городищенського району виріс цілий своєрідний завод, де відновлюють те, що раніше списувалося в брухт. Кожен п'ятий тут — раціоналізатор, буквально з нічого з'являються всілякі нехитрі пристосування, саморобні верстати, прилади... От би куди поїхати повчитися деяким фахівцям з індустріяльних гігантів замість того, щоб талановито винаходити все нові й нові об'єктивні причини!

Але тут автор, здається, трошечки перезахопився. У попередньому абзаці він вжив фігуральний вираз «буквально з нічого». Це, як ви самі розумієте, вільності стилю. Та будьте ви хоч двічі Ньютоном і тричі Кулібіним, але якщо у вас нема під рукою бодай шматочка металу, то вам і найпримітивнішої заклепки не втяти. А саме його, металу, й немає: фонди поставок зменшилися майже удвічі.

І це тоді, як до агропрому після реорганізації влилося багато інших споріднених галузей: м'ясо- та молокопереробні підприємства, цукрозаводи, плодоовочгоспи, будівельні організації, і «прочая», і «прочая»... І як почнеш ділити поміж всіма тими «прочими» якісь нещасні дві з половиною тисячі тонн, що їх виділяють на область, то вже, скажімо, колгоспам і взагалі залишається дуля з маком: буквально (тут уже — без всякого перебільшення!) болта ні з чого склепати...

— А якби ми заходилися розподіляти порівну водо- і газопровідні труби, які ми одержуємо в централізованому порядку, то на кожен колгосп, уявіть собі, й по трубі не вийде! — люто чеше потилицю заступник голови Черкаського облагропрому Михайло Ілліч Мироненко.

Але з потилиці, як самі розумієте, нічого путнього не вичешеш. В управлінні автомобільного транспорту Держагропрому УРСР мені назвали таку цифру: приблизно 60 тисяч автомашин, зайнятих у сільському господарстві республіки, стоять «босі». І нікому не приходить у голову світла ідея переглянути застарілі норми постачання гумових «черевиків» до них: адже якщо раніше районними путівцями бігали переважно верткі ГАЗи із шістьма скатами на колесах, то тепер у них з'явилися досить солідні молодші родичі — десяти- і дванадцятиколісні КамАЗи і КрАЗи. А норма — 1,4 шини у рік на автомобіль — так і лишилася. Не кажучи вже про те, що і її, оту норму, доводиться «вибивати» із зусиллями неймовірними.

А скільки тої розпронещасної сеге-техніки стоїть облізлою та непофарбованою, бо лакофарбові комбінати систематично зривають графіки поставок! І, думаєте, у них нема об'єктивних причин? Еге, не такі, як то кажуть, ми, дядьку, дурні! Голими руками нас, брат, не візьмеш! Подивіться спочатку, яке казна-що надсилають нам підприємства-постачальники замість доброякісної сировини! Так що ми вам, вибачайте,— не хлопчики для запотиличників. Шукайте крайнього десь в іншому місці.

А у підприємств-постачальників, у свою чергу,— також причини. Офіційними папірцями засвідчені, круглими печатками скріплені. Не підкопаєшся!

І тільки тоді, коли на полицях продмагів раптом не знаходиться хоч якоїсь там ковбаси, обпатраної качки або свіжого помідорчика,— отут уже чомусь ніхто не хоче визнавати жодних об'єктивних причин. Такі, бач, сякі хлібороби! Їм — реорганізацію, їм — перебудову управлінського апарату, а вони і котові хвоста зав'язати негодні! І куди тільки той Держагропром дивиться?!

Отож, щоб такого не сталося, давайте, товариші шановні, разом думати не над тим, яких би то ще об'єктивних причин понавигадувати, а — як би то ліпше допомогти хліборобові виконати Продовольчу програму. А то так і агропромахнутися недовго.

В. БОЙКО.

МЕТАМОРФОЗА ВИЗНАЧЕНЬ

МІНІ-ГУМОРЕСКА

На початку подружнього життя

ВОНА в уявленні ЧОЛОВІКА:
трудівниця, розумниця, добра господарка, акуратистка, турботлива, уважна, щедра, скромна, мила, лагідна, рідна, люба, ластівка, синичка, щебетуха, кішечка, рибонька, черемшинонька, снігуронька, принцеса, царівна, богиня, гарненька, славненька, неповторна, незрівнянна, незвичайна, красуня, щастя, радість, гордість.

ВІН в уявленні ДРУЖИНИ:
трудівник, талант, добрий сім'янин, тверезий, щедрий, скромний, уважний, відвертий, вірний, лагідний, дорогий, ніжний, солодкий, молодець, лицар, ангел, котик, зайчик, симпатюнчик, єдине кохання, щастя навік.

Під час розлучення

ВОНА за характеристикою ЧОЛОВІКА:
ледарка, тупа, дурепа, неохайна, дармоїдка, пліткарка, підла зрадниця, обмежена, пихата, вульгарна, примітивна, егоїстка, крохоборка, відьма, мидра, єхидна, корова, ослиця, нікчема.

ВІН за характеристикою ДРУЖИНИ:
нероба, гультяй, нездара, брехло, п'яниця, негідник, мерзотник, егоїст, пристосуванець, лицемір, виродок, плюшкін, собакевич, осел, цап і т. д.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

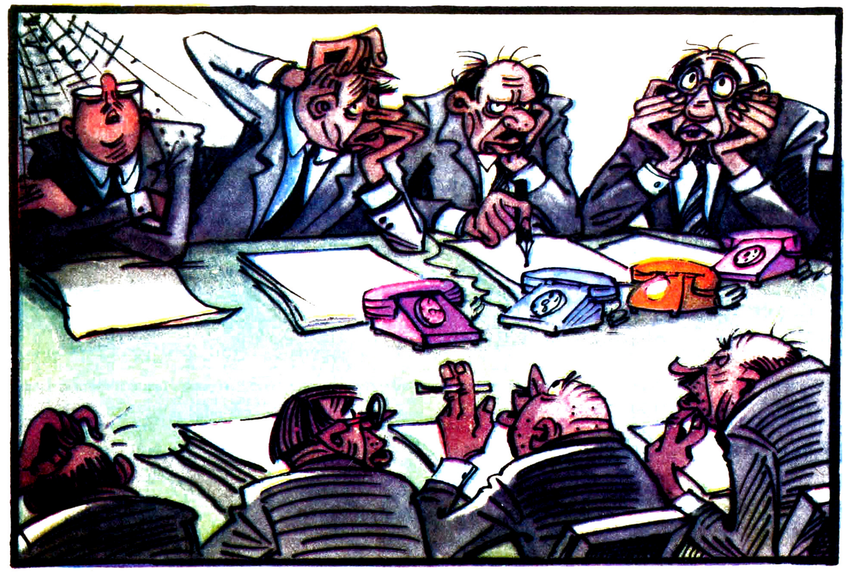

— Питання ясне: треба зачекати вказівки, з чого починати — з прискорення чи з перебудови?

З ЧЕСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Чому продаєте малих зайців за більшу ціну, ніж великих?
— Бо коли купите малого, то зможете похвалитися, що гарно стріляєте.

• • •

— Марно чекаєте,— каже бабуся юнаку на автобусній зупинці. — Цей автобус їздить тільки у святкові дні.
— А в мене сьогодні день народження.

• • •

Син запитує батька:
— Тату, як працює розум?
— Дай мені спокій. У мене в голові інше.

• • •

Директор звертається до секретарки:
— Цей документ покладіть біля лаку для нігтів, щоб кожної хвилини могли знайти.

Переклав Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ.

Вітаємо ювіляра!

Художника-перчанина Юрія СЕВЕРИНА з його 60-літтям.

Дружній шарж А. БАЗИЛЕВИЧА.

ЯК У КАЗЦІ...

Мал. О. КОХАНА

Іван-побиван...

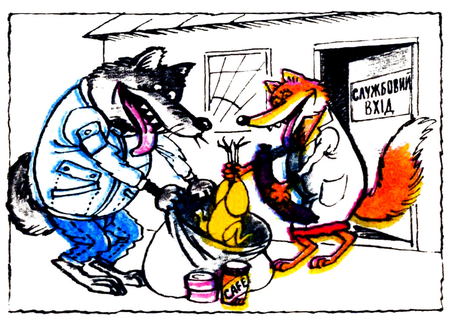

Лисичка-сестричка і Вовк-панібрат.

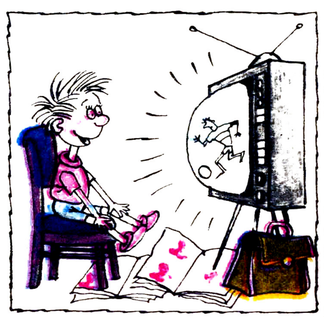

Івасик-ТЕЛЕсик.

Товчикамінь.

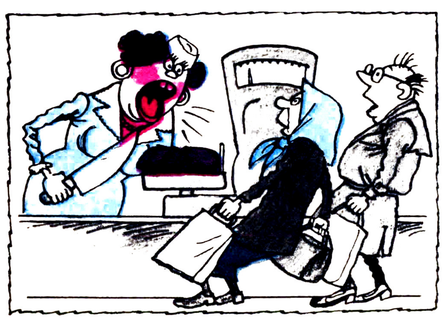

Язиката Хвеська.

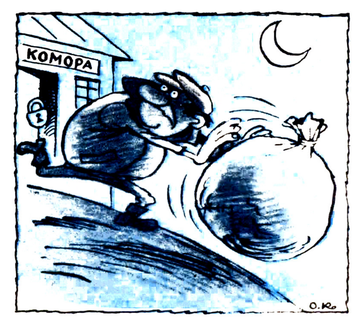

Котигорошко.

Безцінна газета журналу «Перець»

перчанський Вісник

Видається з 1986 року

№ 4 (000006)

ПІД КУТОМ 40° спец. випуск

ДАЛІ НІКУДИ!

— Ох і врізав я вчора по градусах! Сьогодні зранку голова репається, наче стиглий кавун. Оце б навіть гранчак якоїсь муляки смиконув, може, полегшало б,— ділився своїм горем з колегою один з працівників чернігівської фабрики «Хімчистка».

— Не роз'ятрюй душу,— тер червонястого носа «колега». — У самого всередині аж шкварчить.

Обоє похмуро смоктали сигарети і гарячково думали: де б його похмелитися?

Коли це раптом повз них, у напрямку фабричної прохідної, прошмигнув якийсь пузань із сулією, наповненою прозорою рідиною.

— Клянусь малосольним огірком — то спирт! — мовив один.

— Давай удамо, що ми народні контролери, і затримаємо несуна. Може, хоч так похмелимося? — запропонував інший.

— Стій! — загорланили вони разом, підбігши до власника сулії.— Що несеш?

— Спирт,— зам'явся той.

— Розкрадаємо, значить, державне добро на очах у народних контролерів? Акт складати, чи як?

— Хлопці, за кого ви мене маєте? — образився «несун».— Та я зроду-віку нічого чужого не брав! Це якесь непорозуміння! Гляньте, у мене і документ на спирт є, керівництво фабрики підписало... Розумієте, у тещі ювілей, а хіба тепер на всіх гостей накупишся тієї горілки? Ось і вирішив виписати на рідному підприємстві етилового спирту. Ціна ж підходяща — всього 56 копійок за літр... Якщо вам треба, то біжіть, поки директор на місці.

— Ми врятовані! — повеселішали друзі по чарці і помчали до директорового кабінету.

Через якісь півгодини вони вже підіймали гранчаки за здоров'я свого керівництва.

Ось приблизно так до недавнього часу любителі випити могли запастися технічним етиловим спиртом на чернігівській фабриці «Хімчистка». Виписували його на дні народження, ювілеї, роковини і т. д. Аж доки цією справою не зацікавилися працівники міліції. І дуже швидко виявилося, що протягом року керівництво фабрики продало своїм співробітникам спирту за балансовою ціною 56 копійок літр на загальну суму 958 карбованців. В той час, як роздрібна ціна цієї продукції, згідно з постановою Державного комітету цін,— 43 карбованці за літр.

Що не кажіть, а щедра таки душа у директора фабрики В. П. Глинька та його підлеглих. Така щедра, що далі — нікуди!

М. ВАВІРОВСЬКИЙ.

Інформація

(Повідомляє наш запорізький кореспондент)

...Цікаву лекцію про шкідливість алкоголю прочитав своїм підлеглим завідуючий гаражем колгоспу «Жовтень» Приазовського району С. М. Коляда. Під час лекції часто лунали вигуки: «Будьмо!», після чого робилася перерва для закусювання.

* * *

...Виробництво самогонних апаратів розпочалося на заводі «Запоріжсталь». У цеху обпалювання такий апарат виготовив робітник В. В. Гостьов. Після випробування в домашніх умовах виявилося, що він надійний і зручний у користуванні. А спеціалісти засвідчили, що апарат не має аналогів за рубежем.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

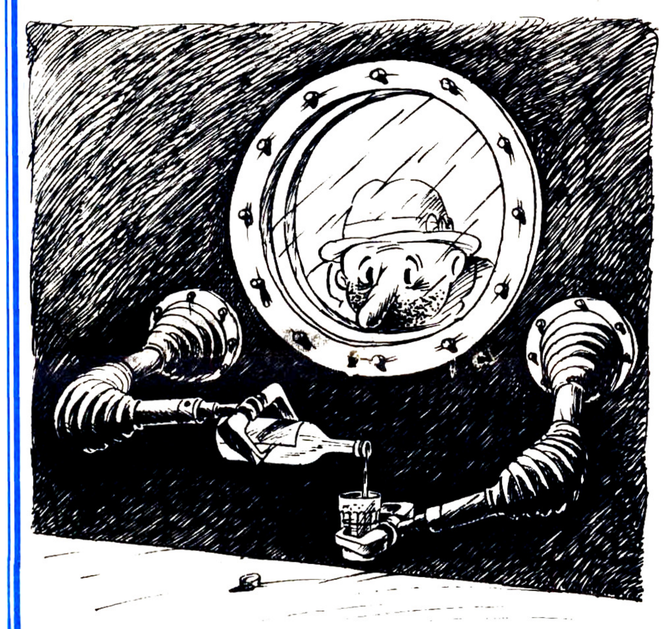

Мал. В. ХАЗІНА

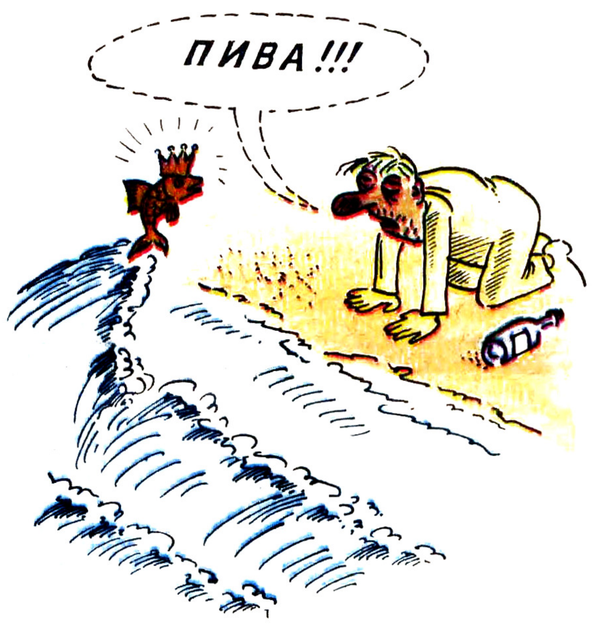

Без слів.

ЖУКИ-ДРІЖДЖОВИКИ

В ЖОДНОМУ довідникові з ентомології — науки про комах,— про жуків-дріжджовиків найменших відомостей ви не знайдете. Ученими вони не зареєстровані. Бо це, власне, не комахи. І заводяться вони не в дріжджах, а біля дріжджів. Там, де їх виробляють або збувають. Дріжджовики дріжджів не їдять, а розкрадають — часто цілими ящиками і мішками, й перетворюють на смердючу сивуху. Нюх у них винятковий. За багато кілометрів чують, звідки хмільним духом тхне.

А саме такі, суто специфічні, пахощі розпливаються від Київського дріжджового заводу. І не дивно: всім вітрам відкритий він, цей завод. І не тільки вітрам. Для залітних жуків-дріжджовиків і прохідна відчинена, і дірок у парканах хтозна-скільки. Не кажучи вже про рай для своїх, заводських. Працює тут близько ста вісімдесяти чоловік, з них протягом минулого року вісімдесят затримано з пакунками й торбами. Та ще сотню чужих торбохватів спіймано на гарячому...

Двічі ловилися машиніст А. Романенко і сепараторник О. Мокруш. Колишній тарник П. Мухін біля самісінької прохідної збував перекупникам продукцію оптом — по двадцять кілограмів за один раз. А навіщо розмінюватися на дрібниці, коли воно не твоє, та ще й погано лежить?

Серед «чужаків» трапляються ще нахабніші й зажерливіші. Експедитор із Білої Церкви К. Щербиніна примудрилася поцупити зі складу півцентнера дріжджів. Злодійку покарали, а комірник М. Бевз відбувся легким переляком: йому оголосили сувору догану, бо він, мовляв, сам не крав, а лише сором'язливо відвернувся, коли Щербиніна «отоварювалася».

До своїх, домашніх жуків, на заводі ставляться поблажливо. Був випадок, коли двоє робітників заводу винесли з цеху вночі приблудним п'яницям тридцять кілограмів дріжджів: беріть, мовляв, у нас такого добра ого-го скільки! Так отих приблуд, В. Воронова й В. Кучера, спіймали зразу ж і притягли до відповідальності, а робітники так і лишилися невідомими. Хтось не наважився смикнути за ниточку, щоб розмотати цілий клубочок.

Протягом минулого року із заводу поцуплено продукції на кілька тисяч карбованців. У співробітників Шевченківського райвідділу внутрішніх справ уже терпець уривається. Неодноразово нагадували директорові В. В. Опанасенку, що так, чого доброго, і його самого вкрадуть. І, знаєте, при такій ситуації всяке може бути.

В. АНДРІЄНКО.

м. Київ.

Двері з підземелля відчинилися, і Ситорчук першим зайшов... до кабінету короля бензоколонки Геннадія Бутеля.

— Руки вгору! — на всяк випадок вигукнув із-за спини майора лейтенант Козуб.

— На якій підставі?! — нахабнів Бутель.

— На тій, що розпивати спиртні напої на робочому місці не дозволяється — раз, і на тій, що у медвитверезнику визначать ступінь сп'яніння — два. Ну, а про пограбування церкви свя-

Бармен, директор цегельного заводу Плетений і король бензоколонки якраз тримали в руках фужери... з коньяком. Тому руки підняли дружно.

— Фужери на стіл! — скомандував Козуб.

— Тільки порожні,— захмеліло усміхнувся бармен, передбачаючи, що тепер коньяк він питиме не скоро. — За майора Ситорчука!

— Хай живе наше правосуддя! — перехилив фужер Плетений.

І тільки король бензоколонки випив мовчки, презирливо глянувши на колег:

— Чого нюні порозпускали? А ви спитайте, ордер на арешт у них є? Прокурора тиждень в місті немає, а вони: «Руки вгору! Руки вгору!»

Бутель демонстративно засунув руки в кишені своїх «бананів».

Лейтенант Козуб схопився за порожню кобуру.

— Не гарячкуйте, мій юний друже,— заспокоїв його Ситорчук. — Ордера на арешт і справді немає. Але вам доведеться пройтися з нами.

тої Марії і перепродаж золота поговоримо завтра...

— І перепродаж цегли,— додав Козуб, показуючи речовий доказ з п'ятого цегельного заводу. — Гм... Пити, Бутель, менше треба.

А тим часом до автозаправки під'їхав автомобіль медвитверезника, який у місті називали «луноходом».

— Карету подано! — запросив до виходу старший сержант, з'явившись на порозі кабінету. — Операцію завершено!

...Майор Ситорчук і лейтенант Козуб повертались додому майже опівночі. Вони йшли мовчки. Кожен думав про своє. А у високому зоряному небі їм весело сяяло сузір'я Оріон.

Закінчення. Початок у «Перчанському віснику» №№ 1, 2 за 1986 р. та №№ 1, 2, 3 ц. р.

кросворд

Якщо ви правильно заповните клітинки по горизонталі, то у виділеній вертикалі прочитаєте назву закладу, в якому випивохи зустрічаються з розумом.

1. Напій, який пияки використовують для «полірування».

2. Самогон, шпагатівка, чемергес, табуретівка, чмурівка...

3. Міфологічна істота, яка з'являється після енної чарки.

4. Здебільшого трапляється тоді, коли водій під мухою.

5. Закусь.

6. Сон після пиятики.

7. Улюблені парфуми алкаша.

8. Безалкогольний напій, якому раді наступного після випивки дня.

9. У алкоголіків має колір стиглого баклажана.

10. Назва маленької пляшки і маленького собачки.

11. Не вода — людська біда.

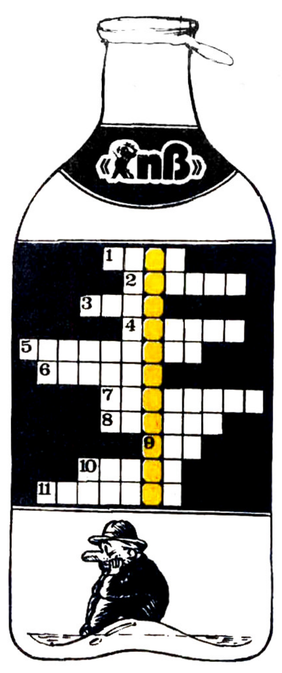

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД,

надрукований у № 3 «Перчанського вісника» ц. р.

ПО КОЛУ (за годинниковою стрілкою): 1. Висуванка. 3. Холостяк. 7. Кульбаба. 11. Нестача. 12. Коровай.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 4. Свояк. 8. Шлюб. 9. Льох. 13. Ступа.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Вовк. 5. Валун. 6. Стояк. 10. Бруд.

спорт

ШВИДШЕ ВІТРУ

За 7,03 сек. пробіг останніх сто метрів до «Горілчаних виробів» В. С. Парасочка, бо до закриття магазину залишалося усього 15 сек.

НА ПРИЗ ВЕЛИКОГО РАХУНКУ

Коли улюблена команда С. П. Чорнухи «Защіпка» програла з рахунком 0:10, він разом з дружками осушив сім пляшок портвейну. Того ж дня С. П. Чорнуху охоронці порядку оштрафували на 50 карбованців.

погода

Як повідомили кореспондентові «Перчанського вісника» в гідрометцентрі, погода у жовтні буде.

На думку медиків, не виключено, що у декого в окремі дні тріщатиме в голові. Такий стан, здебільшого, передбачається після авансу та получки. А тому з підвищенням тиску і відносної вологості повітря, антициклонами та магнітними бурями його пов'язувати не треба.

книга рекордів

Сьогодні на занесення до «Нашої книги рекордів» претендують: робітниця Козівського міжколгоспного об'єднання по виробництву продукції тваринництва (Тернопільщина) Василина Дмитрівна Пушкар і санітар Житомирського облнаркодиспансеру Анатолій Васильович Данилевський. Але ми перевагу віддаємо все-таки Анатолію Васильовичу. Бо якщо у Василини Дмитрівни органами міліції було виявлено тільки 150 літрів самогонної закваски, то у нього — 150 літрів закваски, 10 літрів сивухи і самогонний апарат, як кажуть, на ходу. Отже, А. В. Данилевський був настроєний по-бойовому і йшов на побиття свого власного рекорду.

Віват рекордсмену!

клуб мандрівників

Редактор Михайло ПРУДНИК.

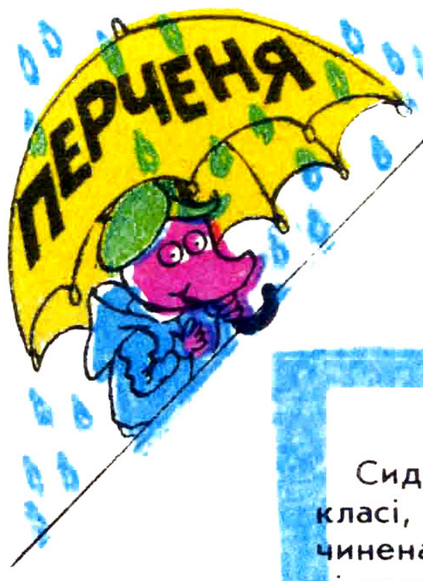

Сторінка для дітей

ПОСТУПИВСЯ

Сидять Митько з Вітьком на перерві у класі, чортиків малюють. Кватирка відчинена, клас провітрюють. Стало Вітькові холодно, а вставати ліньки.

— Зачини кватирку,— просить він Митька.

А тому байдуже, у нього светр товстий, вовняний.

— Жарко, не буду,— каже.

— Холодно! — кричить Вітько.

— Жарко! — кричить Митько.

Зайшла в клас Оленка, послухала й каже:

— Теж мені друзі, поступитися один одному не можете!

Підскочив тут Митько і — грюк! — кватиркою.

— Я, друже, тобі поступився, а тепер ти поступися. Відчини, будь ласка, кватирку...

Олесь КУЛИК,
учень 8 класу Київської 22-ї середньої школи.

ХИТРУН

Ромчик ось уже місяць живе в гостях у бабусі в іншому місті.

Якось мама подзвонила до них по телефону і питає:

— Як твої справи, синочку?

— Все гаразд, мамо. Тільки нехай тато приїде і забере мій велосипедик.

— Ти що — не хочеш на ньому кататися? — дивується мама.

— Та ні, хочу. Але щоб потім татові ще раз не приїжджати сюди, то разом з велосипедиком хай забере вже й мене.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

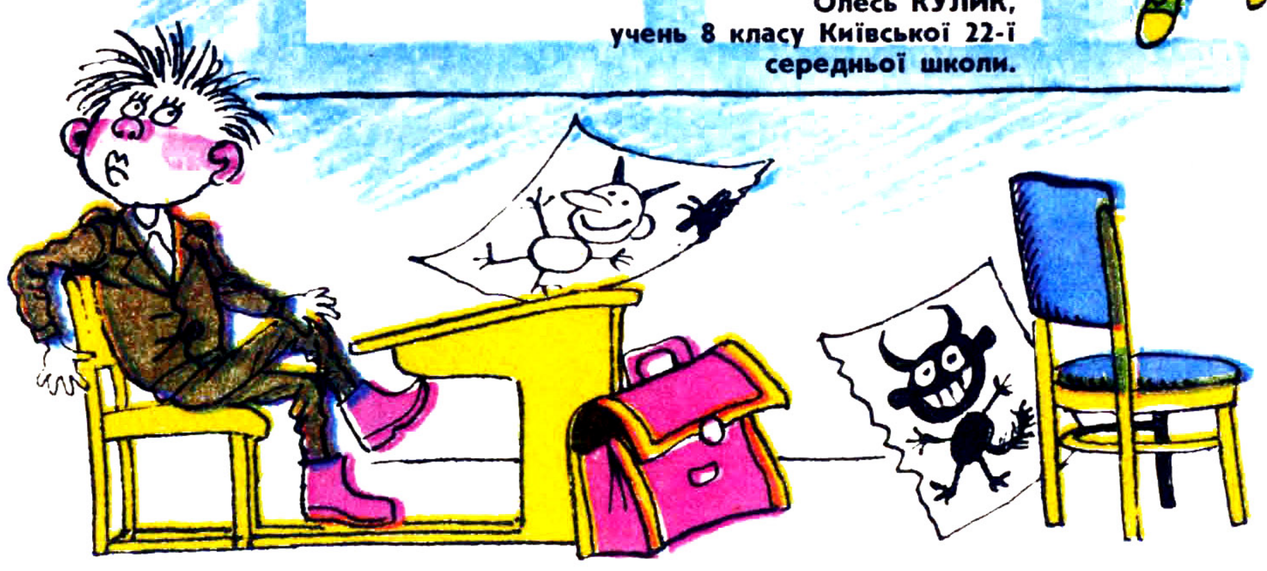

СТЕЖИВ

— Яку ти, Васю, отримав сьогодні оцінку з малювання? — запитує батько.

— Трійку з мінусом.

— Чому?

— Через Олесика Корнієнка.

— Як це?..

— Я дав йому червоного олівця, бо він свої олівці дома забув.

— Так у тебе ж два червоних. Одним хай би він малював, а другим — ти.

— Та я так і зробив. Але ж мені треба було потім стежити за тим, як він малює тим олівцем.

— Для чого?

— Щоб він сильно не натискав. Бо спише всього!

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

СКОРОМОВКИ

ПОЛИЦЯ І ПАЛИЦЯ

На полицю палицю поклали,
Із полиці палиця упала.
Щоб з полиці палиці не впасти,—
На полицю палицю не класти!

Василь КРАВЧУК.

ВІТКА-КВІТКА

У руках у Віти квіти,
Квіти у вінку у Віти.
Любить Віта квіти рвати,
Та не любить поливати.

Володимир ПАЗУШКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

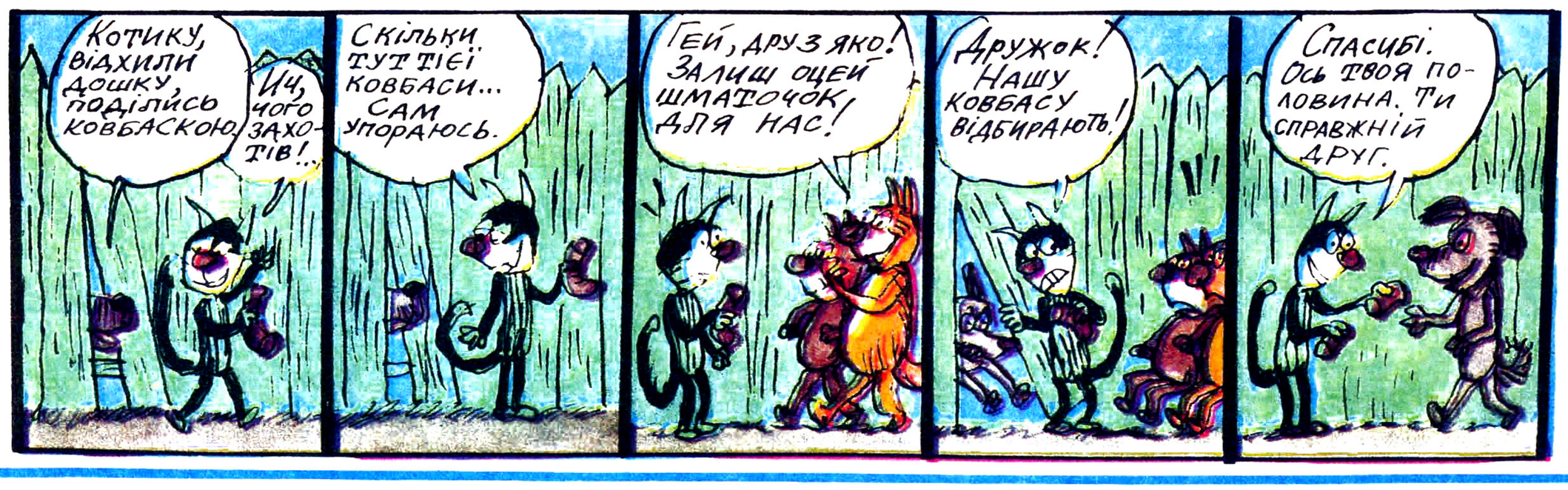

НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕ ВСТИГ

Дружина повчає свого чоловіка:

— Ось поглянь на Катю, сусідку нашу: чоловік цілує, коли іде з дому, приходить — знову цілує. А ти?

— Я? — глянув на дружину винувато чоловік. — Я ще не встиг як слід познайомитись із нашою сусідкою.

ДОСВІДЧЕНА ТЕЩА

Дівчина запросила свого кавалера до хати знайомитися з батьками.

— Вам подобається моя донька? — запитала у молодого чоловіка її мама.

— Звичайно. Вона для мене — все! Я її готовий увесь свій вік на руках носити. Треба буде — крізь огонь і воду пройду, щоб лише ощасливити її.

— Це дуже добре,— сказала мати,— але однак за вас я би не хотіла віддати доньку.

— А це чому?

— Я дійшла висновку, що ви брехун, а для нашої маленької сім'ї досить й одного брехуна.

ЄДИНА РІЧ

Виступає жінка-лектор:

— Ми, представниці «слабкої статі», можемо все: і закони математики відкривати, і керувати країнами, і літати в космос...

— І все-таки,— підвівся один слухач,— є одна річ, яку можуть зробити чоловіки, але яка не під силу жодній жінці... Це — пройти мимо вітрин універмагу і не подивитись на них.

Повідомив О. ПАЛАМАРЧУК.

м. Борислав
Львівської області.

ПОРЯДКУ ТРЕБА ДОТРИМУВАТИСЬ

— Лікарю...

— Ви чому без запрошення?

— Та я, лікарю...

— Вийдіть і зайдіть, як належить... Отак... Порядку треба дотримуватись. Роздягайтесь.

— Лікарю...

— Роздягайтесь!.. Ось так... На що скаржитесь?

— Лікарю, я ні на що не скаржусь. Мене послали до вас по ключі від вашого гаража — там пожежа, та вже, мабуть, пізно...

Повідомив І. ЖИТНЮК.

м. Бориспіль
Київської області.

«МАРНОТРАТНИЦЯ»

— І куди це Настя гроші діває? Наче їсть їх. І минулого місяця не було, і тепер теж.

— А що, вона хотіла позичити у тебе?

— Боронь боже! То я хотів позичити в неї.

ОДНОДУМЦІ

— Ви, громадянко, справді хочете розірвати шлюб?

— Так.

— А ви, товаришу, також цього хочете?

— Саме так.

— Цікаво,— мовив суддя. — Чого ж ви обоє твердите, що ніколи не доходили згоди?

Повідомила Н. ХОМИШИН.

м. Чортків
Тернопільської області.

ЦІЛКОМ АНОНІМНО

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

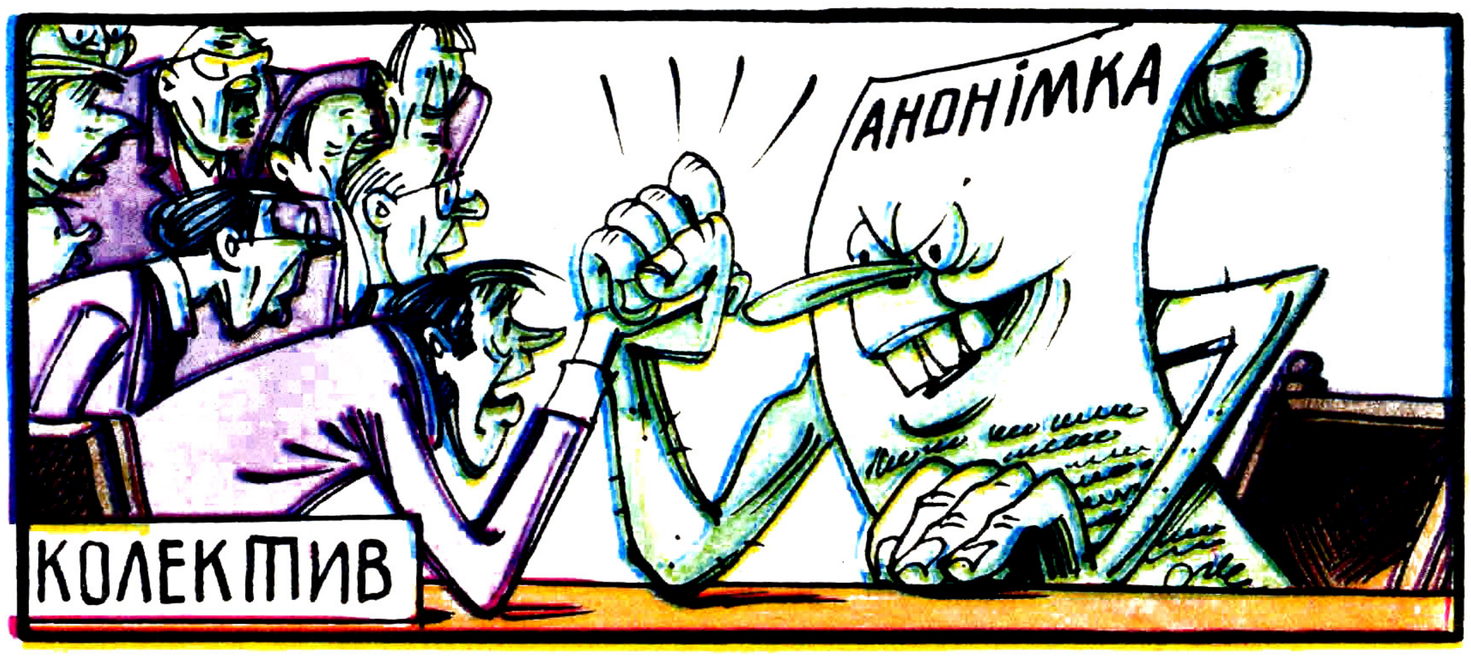

— Та я усіх вас однією покладу!

Мал. А. ЮНА

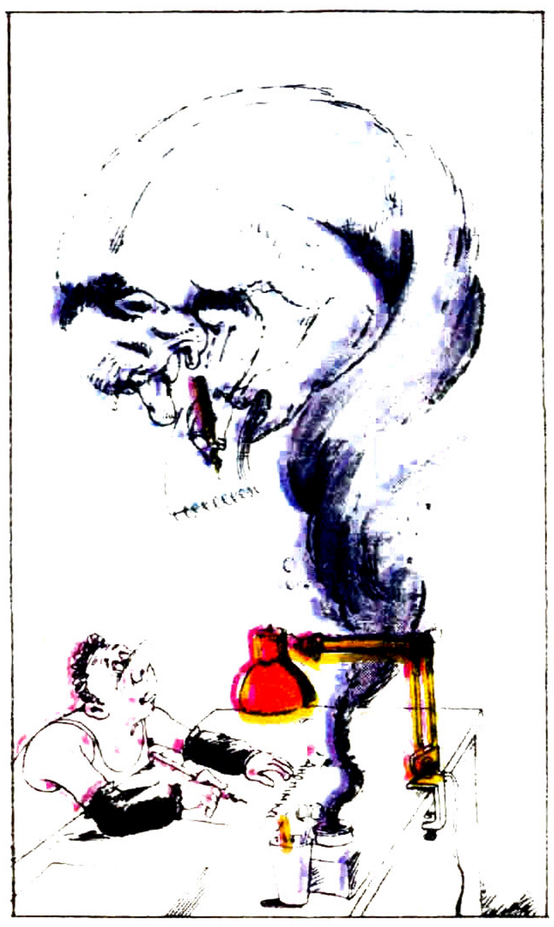

— Кого накажеш занапастити!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Щасливий... На нього більше ніхто не напише анонімок!

Мал. В. ЗЕЛЬДЕСА

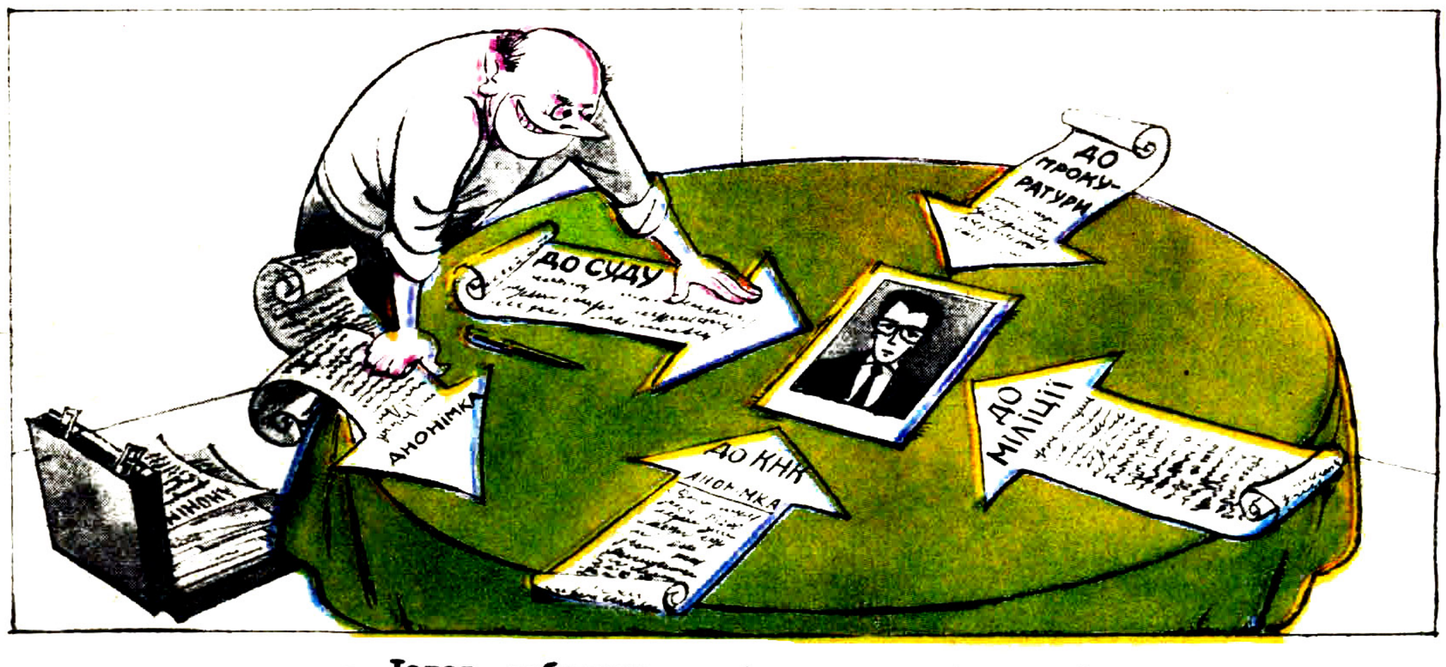

— Тепер, лебедику, не відкрутишся від мене!

І «СВОБОДИ» ЛЕДІ ЛІБЕРТІ

Англійська газета «Санді телеграф» узяла рядок з гімну Сполучених Штатів Америки і оздобила його єхидним знаком запитання та промовистою багатокрапкою. Вийшло так:

«СОЛОДКА ЗЕМЛЯ СВОБОДИ?..»

А нижче газета намагалася дати відповідь на це зовсім не риторичне запитання.

Американську «міс Свободу» зі смолоскипом у руці в Англії називають на свій лад — «леді Ліберті». Минулого року заокеанську леді у гострякуватій діадемі реставрували з нагоди її століття. Нових оздоб їй не вділили, лише вперше за її вже похилий вік вимили закіптявлене смогом личко та підновили позолоту на цокольному камені.

На ювілейні урочистості до підфарбованої леді завітав сам господар Білого дому. В інтерв'ю журналові «Піпл» пан президент безжурно признався: мовляв, за всеньке своє життя він уперше мав щастя познайомитися з американською закам'янілою «Свободою». А до того — лише щось чував про неї. Та це нікого й не здивувало. Адже більшість янкі знають свою «міс» тільки за її зображеннями на туалетному папері та носовичках для одноразового вжитку. Їм у буквальному розумінні начхати на отой символ американської «демократії».

Ось чому англійська газета «Санді телеграф» і вирішила розписати принади леді Ліберті. Для більшої переконливості слово було надано відомим американцям. І ось вони з гіркотою повідали:

Гор ВІДАЛ,
письменник, автор популярної історичної трилогії «Віце-президент Берр», «Вашінгтон, округа Колумбія», «1876 рік»:

«Я гадаю, що свобод у моїй країні значно поменшало. Звісно, можна помилуватися статуєю Свободи. Але тільки не людині, у якої немає грошей і яка відчуває все більший розрив між багатіями та бідняками в Америці, що стає усе глибшим, аніж у будь-якій країні Заходу. Та й права людини у США все частіше порушуються. Це неухильно руйнує людські душі. Або візьміть наш уряд, котрий ніколи не каже правду хоч би про щось, а преса запопадливо усю його брехню ковтає. Коротко кажучи, США все більше перетворюються на тоталітарну країну. Тут завжди був потяг до цього. Ми поки що, хвала богові, не дійшли до крапки у цьому питанні. Але я певен, що наша імперія, яка суне під укіс, сягне цього у прийдешньому».

Джессі ДЖЕКСОН,
священик, один з кандидатів у президенти США на виборах 1984-го року:

«Мої прихильники і я по прибутті до Нью-Йорка оселилися на всі дні... у нічліжках разом із безпритульними. Бо вони — мала частка тих чотирьох мільйонів людей, що не мають даху над головою, які прагнуть хоча б ковтка свободи. Однак у дійсності всі вони усе глибше та глибше занепадають на дно жорстокого буття...»

Джеймс БОЛДУЇН,
чорношкірий американський письменник, що в 1948 році емігрував до Франції:

«Статуя Свободи дивиться не в той бік. Вона впритул не бачить Америки чорних гетто, Америки бідних, словом, усіх тих, кого зневажено у цій країні. На жаль, і я народився в країні, де колір моєї шкіри безпомилково вказував на моє походження. Тоді я залишив мою батьківщину, щоб відчути себе таким, яким я народився насправді,— людиною... Я люблю мою країну, вона близька моєму серцю. Я хочу вірити, що й для неї настане світлий день. Але гадаю, що я сконаю ще задовго до цього».

Артур ШЛЕСІНДЖЕР-молодший, історик:

«Чи лишається Америка маяком свободи для страждального людства? Колись ми намагалися схилити інші нації наслідувати наш приклад. Ми намагалися і силоміць нав'язати наші хатні ідеали країнам, які прагнули йти своїм шляхом. Сьогодні нам кортить нав язати іноземним державам свої ядерні ракети та бомбардувальники і пихато втовкмачуємо їм, буцім ми ліпше знаємо їхні інтереси, аніж вони самі. Сьогодні Америка тримає над земною кулею не смолоскип свободи, а небезпечно палаючу паяльну лампу. Країна, що виставляла себе як друга людства, раптом враз постала перед усім світом як головна загроза його знищення».

Ось такою — без оманливої маскарадної личини — бачать заокеанську леді Ліберті з височини лондонського Біг Бена. А яка «свобода», такі й «права».

Право на освіту? Вартість навчання в державному університеті штату Техас перевищує 6 тисяч доларів на рік, а в приватному Гарвардському університеті — 16 тисяч...

Право на працю? У країні налічується понад 8,5 мільйона безробітних. Лише кожен четвертий з них має жалюгідну філантропічну подачку, та й то — тимчасову. А безробіття серед «кольорових» американців у 2,3 раза вище, аніж серед «стопроцентних» — білих...

Право на житло? У 1974 році середня ціна будівлі на одну сім'ю складала близько 36 тисяч доларів. У 1978 році за таке житло американець мусив сплатити вже понад 105 тисяч доларів. А нині сума за те ж саме житло сягнула 200 тисяч. Це не «права людини», це вже — «права кишені»...

І хіба дивина, що підфарбована з фасаду «міс Свобода» одним ввижається з поліцейським кийком в руці, іншим — зі смолоскипом палія глобальної війни?

Юрій ЯЧЕЙКІН.

І СМІХ, І ГРІХ

ДЖЕРЕЛО НАТХНЕННЯ

Чимало працівників кіно й телебачення у США регулярно прикладаються до чарочки й не менш регулярно підбадьорюються наркотиками. «Становище повністю вийшло з-під контролю,— констатує у своєму річному звіті Том Кенні, керівник наркотичної консультації Асоціації кіно й телебачення. — Кількість наркоманів тепер становить 35 процентів, а чотири роки тому їх було лише 25 процентів». Кількість американських фільмів, які серйозні критики називають маячнею, зростає приблизно у такій же пропорції.

ТОРЖЕСТВО ДЕМОКРАТІЇ

Общину Канадієн Сіті (США) задумали перейменувати. Щоб не грішити проти американської демократії, вдалися до голосування. Воно пройшло за всіма правилами: виборча дільниця, яку обладнали у місцевому шинку, почала роботу о сьомій годині ранку і не зачинялася до дев'ятнадцятої години вечора; усі ті дванадцять годин там, пильнуючи порядку і святих демократичних засад, чергувало три урядових чиновники.

Наслідки голосування були відомі уже через якусь хвилину після дев'ятнадцятої години: всі жителі общини одностайно проголосували за те, щоб перейменувати Канадієн Сіті на Фейерверк Сіті. До цього варто тільки додати, що усіх жителів, яких на сьогодні іще нараховує та община,— аж двоє!

ТРИМАЙТЕ СОРОК!

Із таким закликом звернулася до своїх читачів газета «Тваринництво», що видається у Люксембурзі. І підкріпила цей заклик аргументами. Сороки, виявляється, швидко звикають до людей і охоче виводять у обладнаних для них ящиках-гніздах своє потомство. За турботу ж про них віддячують: приносять своїм господарям браслети, срібні ложки і ще багато чого іншого, що через відчинені вікна викрадають із сусідніх будинків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

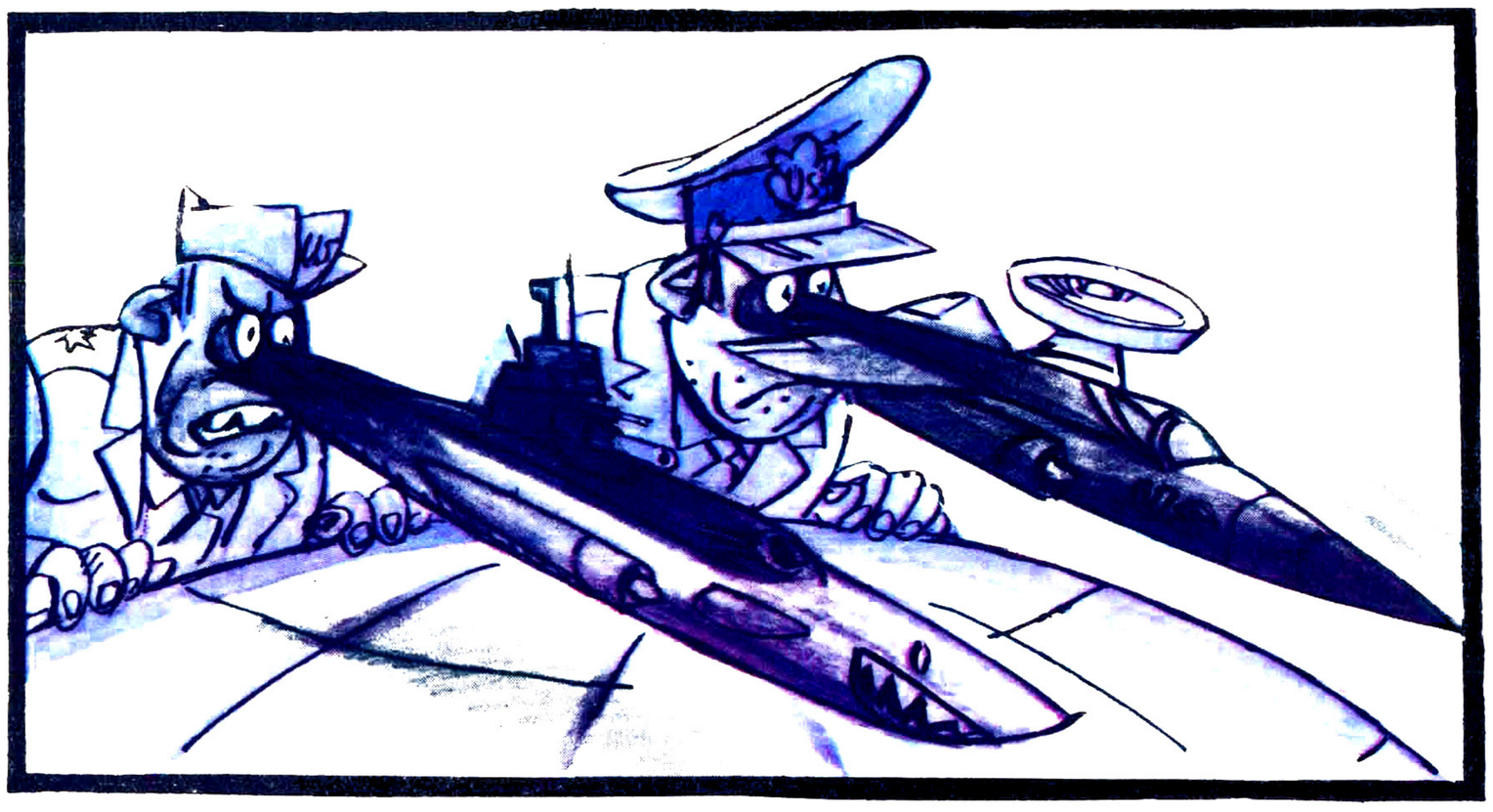

Довгоносики імперіалістичні.

КОЛИ НЕ МОЖНА...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Мабуть, теж з ланцюгів зірвалися!..

Широкому загалові давно відомий такий соб хитромудрий вислів: якщо не можна, але дуже хочеться, то чом би й не спробувати. Виметикували його, як неважко здогадатися, безумовно ж — і ледацюги, і п'янички, і дрібні злодюжки, яких ми довго й дуже делікатно іменували несунами, та інші особи, наділені такою от непересічною аморальністю.

А от щоб подібним сумнівним принципом керувалися у своїй діяльності люди, здавалось би, серйозні й поважні,— з таким, погодьтеся, шановні читачі, ми з вами здибуємося нечасто. Випадок, про який мені хочеться розповісти, саме й належить до розряду тих, котрі трапляються нечасто. Отже — перед вами правдива й дивна історія спорудження Будинку культури в районному центрі Мостиськах на Львівщині.

Раніше у тому містечку стояв старий Будинок культури. Точніше — не старий у розумінні «ветхий», а просто давній. Змурований, як тут кажуть, іще за часів «франца-йошки». Тямущі люди стверджують, що якби ту споруду як слід підрихтувати, підреставрувати, підмодернізувати, то вона б досить швидко й надовго набула другої молодості. Але сучасним керівникам району будинок видавався недостатньо сучасним.

Вирішили звести нове «вогнище» культури. Однак як його будувати, коли на це не відпущено ні коштів, ні лімітів? Але ж дуже хотілося. Ну, точно як у тій хитромудрості: коли не можна, але дуже хочеться, то... Одне слово, нарекли новобудову реконструкцією, тобто залишили від старого приміщення про людське око якийсь символ у вигляді недоламаної стіни та частини фундаменту — і заходилися будувати наново.

Зрозуміло, після того, як з'ясовано, що саме хочеться будувати, постає наступне запитання: де взяти гроші? Для початку вирішили використати кошти, виділені району для ремонту сільських клубів і бібліотек. А далі вже, як мовиться, що бог пошле. Ну, бог, відомо, не піп, готівки не має. А от у тих, хто розпоряджається фондами, вдалося вициганити чимало. Й пустили на новий Будинок усі 393,5 тисячі карбованців, відпущених на п'ятирічку для ремонту сільських культосвітніх закладів, і 160 тисяч, які перерахувало виробниче об'єднання «Електрон». А ще дещицю, 400 тисяч карбованців, райвиконком через облвиконком випросив аж у столиці. Отак і назбирали необхідну суму.

Коли люди вже знають, що саме їм хочеться збудувати й за які кошти, то виникає ще одне запитання: а хто ж будуватиме? Оскільки тут вибір обмежений, то, як правило, зупиняються на тому, що є під рукою, у своєму розпорядженні. А в своєму розпорядженні райвиконком мав пересувну механізовану колону № 24 тресту «Самбірагробуд» (дивоче прізвище — райміжколгоспбуд). Однак ця колона, хоч вона й пересувна, і механізована, належить до системи агробуду. І зводити Будинки культури в містах їй не дозволяє інструкція. Але ми вже знаємо, що коли не дозволяється, але дуже хочеться, то... Коротше, колгосп імені Я. Галана, який знаходиться не в райцентрі, а в селі Дидятичах, просить шановну пересувну й механізовану звести Будинок культури в райцентрі. І укладає відповідну угоду.

Отак і з'явилося у майбутнього культцентру відразу троє хрещених батьків. Перший — ПМК-24, другий — колгосп імені Я. Галана, третій — Мостиський райвиконком.

І — закрутилося. Перший тато поробить трохи і мерщій — до другого. А другому, згадаймо, у тому новому культцентрі не співати, не танцювати і — головне! — за його будівництво не платити. Отже, другий батько, не заглядаючи на цілком байдужу йому будову, відразу підмахував усі акти й процентовки, які підсовував перший. А вже третій татусь, хоч він нічого й не підписував, справно оплачував роботу...

У грудні 1985 року, рівно через п'ять з половиною років після початку цієї фантасмагорії, державна комісія, очолювана заступником голови райвиконкому тов. Говдою, оформила акт про введення культцентру в експлуатацію. Щоправда, цей документ підписали не всі члени комісії. Виходить, не можна було новобудову приймати в експлуатацію? Не можна.

Та ми ж знаємо, що коли не можна, але дуже хочеться, то... Приміром, прізвище завідуючої райвідділом культури М. І. Крип'як, яка відмовилась підписувати акт, просто викреслили, неначе Марії Іванівни серед членів комісії і зовсім не було. Не поставили своїх підписів під текстом акта також пожежний інспектор і санітарний лікар. Але їх просто проігнорували. Райвиконком акт затвердив, і переможна реляція про введення в дію ще одного вогнища культури пішла нагору.

А рівно через рік, у грудні 1986-го, виявилося, що завершене, згідно з актом, будівництво... й досі не закінчене! Дах, щоправда, не протікає — коли надворі сильна спека. Інша справа,— як дощить. У ту ж таки сильну спеку й опалювальна система не вибрикує. А от узимку, в морози, вона починає викидати коники: одні кімнати гріє, інші — чомусь ні. Сцени в залі практично нема, для обладнання її навіть не провели необхідних підготовчих робіт. І вимоги пожежних інспекторів залишили поза увагою. Туалет, ніде правди діти, є, тільки от теж, делікатно кажучи, недообладнаний. А це для Будинку культури якось, погодьтеся, некультурно.

Чи ж можна було, питається, за таких кричущих недоробок вважати, що ПМК-24 виконала виробничий план? Ясно, не можна. Та ми ж із вами уже навчені й знаємо, що коли не можна, але дуже хочеться, то... Одне слово, учинили хлопці на чолі зі своїм начальником Мироном Ковалем приписку вартості буцімто виконаних робіт майже на дев'яносто тисяч карбованців. Учинили — і повний ажур. Тут доречно — так би мовити, у дужках — пригадати, як восени 1985 року та ж сама ПМК-24 звела у затишному куточку села Поповичі дитячий садок на 45 місць. Взяла за це 318 тисяч карбованців. Той же Мостиський райвиконком затвердив акт державної комісії (це, як бачимо, тут роблять безперебійно) про введення конче потрібного дошкільного закладу в експлуатацію. А в результаті понад рік сорок п'ять колгоспниць не виходили на роботу, бо жодна дитина за цей час не переступила порога дитсадка. Через те, що будівельники так і не підвели газу до котельні, та й інші роботи виконали украй недбало...

От що виходить, шановні читачі, коли, здавалось би, дуже серйозні люди невідомо з яких міркувань починають керуватися у своїй роботі дуже несерйозним принципом, формулу якого я тут навів хтозна-скільки разів.

А може, ті міркування якраз добре відомі? Може, це саме ті міркування, проти яких ми нині всією громадою рішуче повстаємо? Тобто — проти роботи абияк, навмання, на галай-балай, зате — з окозамилювальною вигодою для таких от хитрунів. Отож варто пошвидше добитися, щоб ніякої вигоди вони вже ніколи більше не мали.

Оцього усім нам і дуже хочеться, й це можна і треба робити.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Львівська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

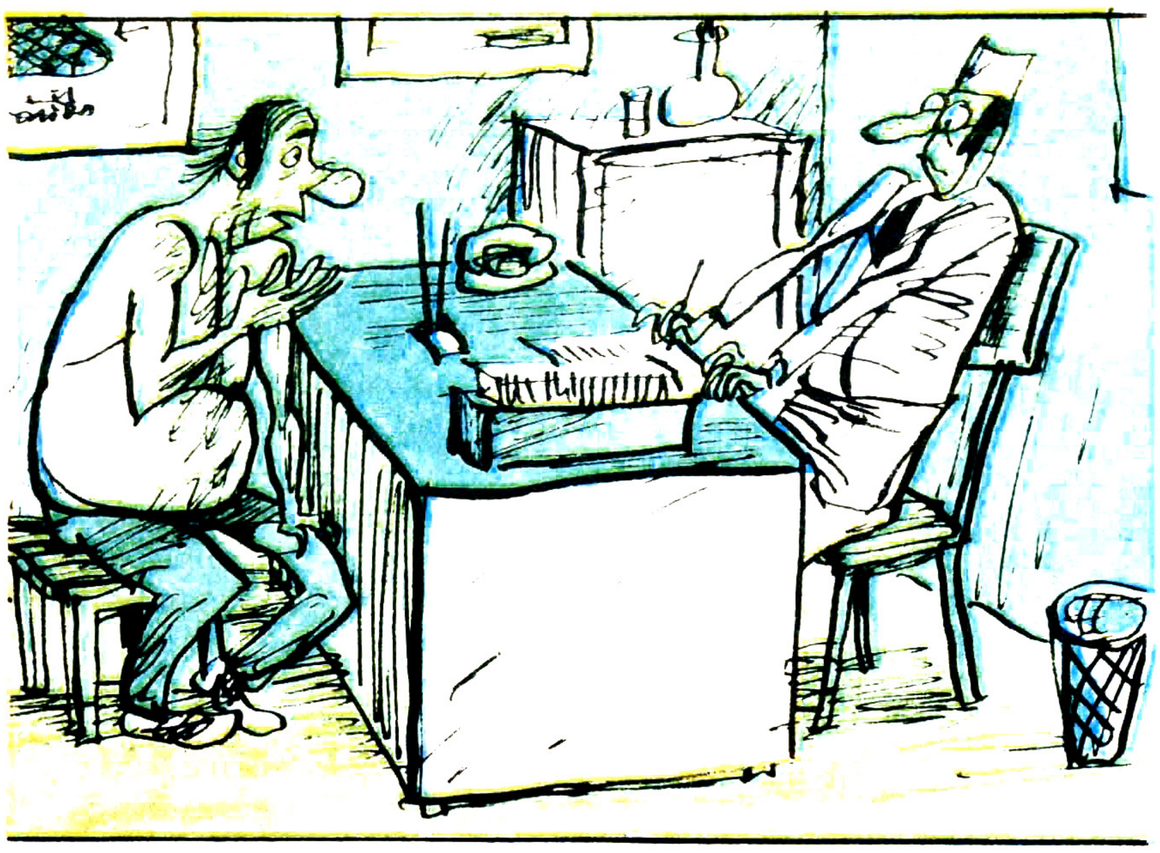

— Лікарю, я, видно, дуже захворів — тиждень не п'ю і не тягне.

Машинопером не в гусака...

«У цьому році трудівники зобов'язалися отримати від кожної вівцематки по 200 ягнят. Це більше, ніж торік».

(З райгазети).

Надіслав О. КОНСТАНТИНОВ.

«Бо саме на прозі, де жити, найчастіше зациклюється побут молодої сім'ї».

(З райгазети).

Надіслав В. ШАБУЦЬКИЙ.

«На жаль, трапляються ще такі організації, які скептично ставляться до донорства. А це — врятоване життя мільйонів людей».

(З райгазети).

Надіслала Н. РИКАШ.

«Коли вийшла заміж, вирішили з чоловіком на сімейній раді — жити будуть у селі. Бо чого їм, дітям землі, асфальтованого щастя шукати?»

(З райгазети).

Надіслав В. ДІДИК.

«ДО ВІДОМА МЕШКАНЦІВ РАЙОНУ!

Харчосмакова фабрика доводить до відома мешканців району, що

Насіння соняшнику приймає і видає олію індивідуальним здавцям у вівторок, середу, четвер і п'ятницю із 8-ї до 17 год. 15 хв., а в суботу — із 8-ї до 17-ї години. Вихідні — неділя і понеділок».

Надіслав В. КАЇРА.

«Не минуло й трьох тижнів, а Московський зооцирк відвідали десятки тисяч львів'ян і жителів найближчих районів. І не дивно, бо вже через кілька хвилин перебування в цьому дивному світі тварин відчуваєш подих суворої Арктики і пекучих тропіків...»

(З газети).

Надіслав В. ПЛИСКО.

«Нагородити товариша Іванова П. І. цінним подарунком за реалізацію нікому не потрібної продукції».

(З наказу).

«Категорично забороняється забирати з дитсадка дітей у нетверезому стані».

(З об'яви у дитсадку).

Надіслав В. ПЛЮВАКО.

ІНТЕРВ'Ю БІЛЯ СІДАЛА

Коли троячку лоботряс
З кишені вицупить у нас,
Кипить людина кожна:
«Попавсь, негіднику! Агей!
Не можна красти у людей!!!»
Це правда, ще й тривожна.
Ну, а в держави — можна?!

Хоч заслуговують на гнів
Усі геть винуватці,
Та повелось — на «несунів»
Ми дивимось крізь пальці.
І, як застукаєм, бува,
Їх, до поживи ласих,
То підбираємо слова,
Щоб не образить часом.
Ще й виправдовуєм себе,
Свою гнилу позицію:
— Ну скільки там він загребе?
Покриємо сторицею!
Ну взяв якийсь там кілограм
На рідному заводі,—
Збіднієм? Дріб'язок це нам!
Насваримо та й годі.

Тож він, «несун» несе й несе
І тут, і там, і те, і се,—
«Свій» винос безборонний,
Із кілограмів — тонни!
Невже це дріб'язок?! Овва!..
Ми ж підбираємо слова
М'які та делікатні,
Ми вибачити ладні,
Бо він — несун же,
Він н е с е,
А не машиною везе!

Несун... Ні гніву, ні ганьби
Не чути в цьому слові.
Дошкульніше б знайти якби
В багатій нашій мові!

...Та ось (життєва течія
В газетярів — химерна)
У редакційній справі я
Попав на птахоферму.
Подав перепустку свою,
Що у конторі видали,
І от вам перше інтерв'ю
З Рябушкою на сідалі.

— Рябушечко, скажи мені,
Чи вірно люди звуть, чи ні,
Людців тих н е с у н а м и?

О, як обурилась вона!..
— Образа це! Хай кожен зна:
Рівнять їх грішно з нами!
Бо кожна з нас, нехай тихцем,
А для добра старається:
Це ж ми, н е с у ч к и, вам несем
Смачні, поживні яйця!
Людці ж, що з вашої вини
Сидять у вас на шиї,
Які у біса н е с у н и?!
Несправедливо це. Вони —
Справжнісінькі
з л о д і ї!

Я згоду висловив свою
Й на тім закінчив інтерв'ю.

Рябушка, бачиться, права:
Точніше слід вживать слова.
Та діло не в лінгвістиці,
А в тім, що в слові міститься.
Тож панькатися годі.
Який «несун» там?!
Злодій!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

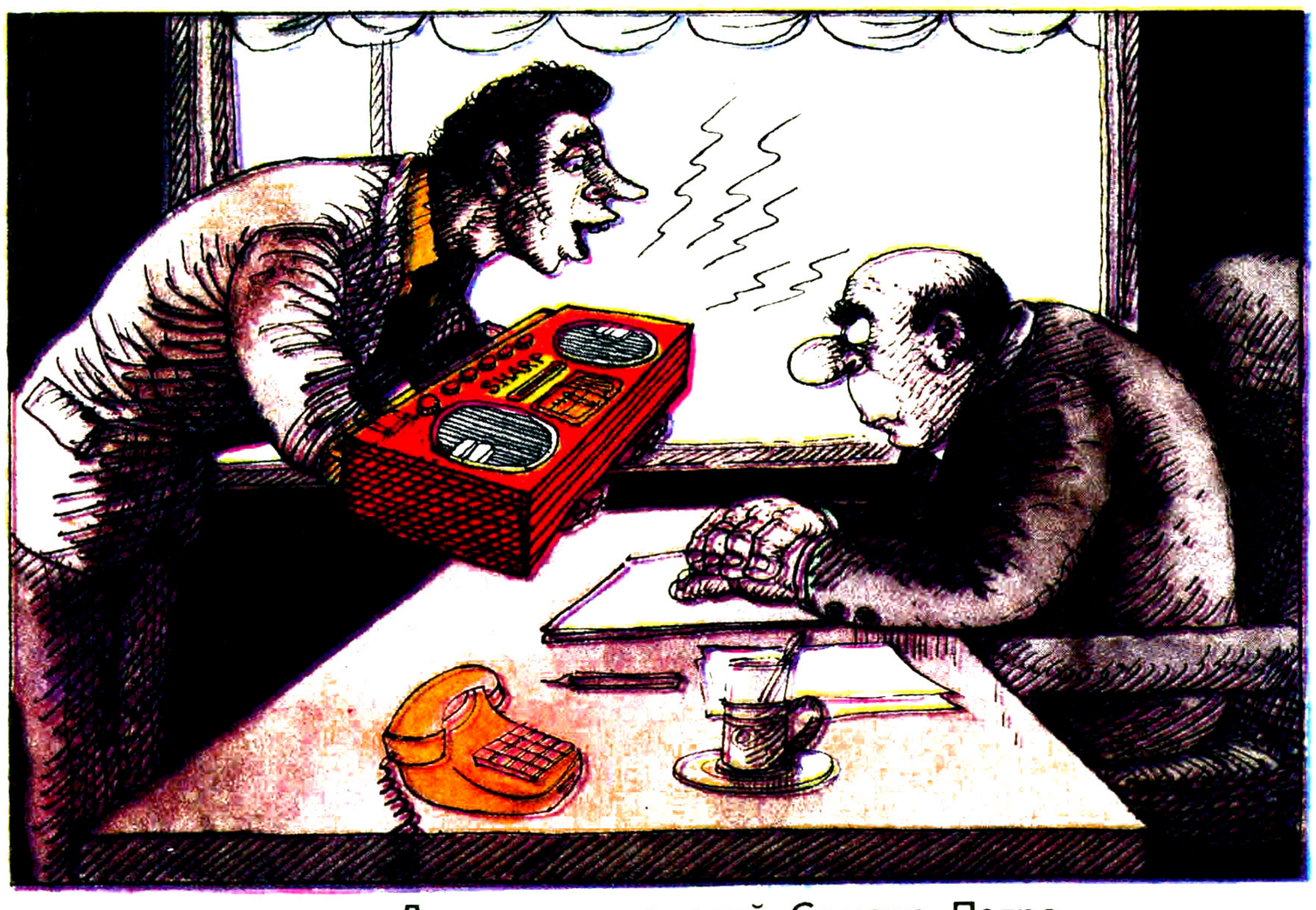

— Дозвольте, дорогий Семене Петровичу, піднести вам оці наші слова вдячності.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нині уже важко встановити, кому першому спала на думку ідея провести у колгоспній їдальні безалкогольний вечір — особисто заступникові голови колгоспу імені Кірова І. А. Бобирю чи комусь із членів правління рангом нижче. Та й не в цім суть, а в тому, як така блискуча ідея була втілена в життя. Як стверджують очевидці, уже посередині програми вечора аромат чаю та інших корисних для здоров'я напоїв витіснив важкий дух продукції домашнього виробництва, і цей дух не навіяв Іванові Андрійовичу Бобирю ніяких думок про можливі наслідки в дусі відомого указу.

Як повідомив секретар Пирятинського райкому партії (Полтавська область) М. Денисенко, куди Перець надіслав на розгляд лист колгоспників, ганебний факт розглянуто на бюро райкому партії. Членові КПРС І. А. Бобирю, який не вжив заходів, щоб безалкогольний вечір не перетворився на прозаїчну пиятику, оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Визнано недоцільним його перебування на посаді заступника голови колгоспу.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Любив підлеглих підганяти злісно.
Поскаржились.
І втратив крісло.
Біля волів тепер він: «Соб! Цабе!..»
...Нарешті чоловік знайшов себе».

М.К-к,
Дніпропетровська область.

— Уявляємо, які важкі то були пошуки. Спочатку ж іще треба було знайти волів!

«Їж так, щоби часом
Тебе не роздуло
І тут же піклуйся
Щоб вітром не здуло
Тому вам і раджу,
Щоб мати красу
Частіше вживати
Яйця(е) й ковбасу».

М. К-ко, м. Запоріжжя.

— Остерігайтесь: від яєць (йця) і ковбаси зникає поетичне натхнення!

«Раз пішов я у кіно,
Дивитись картину,
І там я влюбився в одну блондину».

І. Г-ць, Вінницька область.

— Придивіться: а чи не є Ваша блондина, часом, прихованою брюнетою?

«Хмарка біленька над сопкою плине
У якусь далеку країну,
Там таких хмарок царство ціле
Плине вона одна собі сміло

Хмарку легеньку вітер гойдає,
Вона співає і пропливає,
Її несе мов пушинку вітер,
Вона одна собі плине над світом.

Із хмаркою грається вітер легенький,
Плине собі тихо біленька...»

і т. д.

Ф-н, Київська область.

— Захоплюючий сюжет! Коли хмарка нарешті доплине до свого царства, негайно переключайтесь на другу.

Теми малюнків цього номера придумали: Р. Друкман, О. Кохан, В. Тильман, Л. Телятников, І. Лопатін, В. Зелінський, А. Василенко, В. Губін, В. Чмирьов, В. Балбуков, М. Вайсборд, Є. Милутка, М. Литвин.

Мал. А. БОРДУНІСА

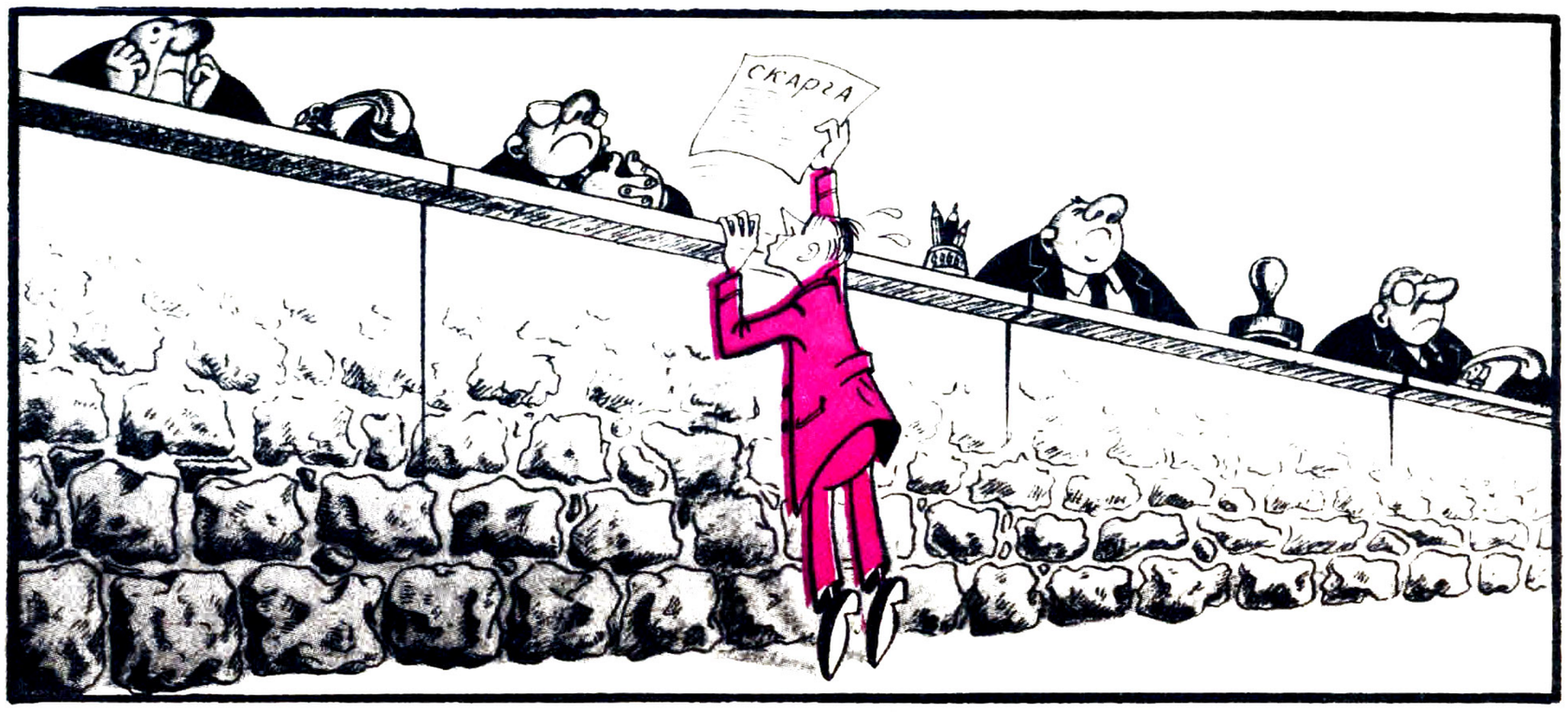

Без слів.

Друже Перче!

Ти на своєму віку бачив багато різних бюрократів. Але з автомобільними бюрократами, мабуть, ще не зустрічався. То приїзди до нас у Суми і зіткнешся з ними віч-на-віч. Для початку постоїш кілька годин на зупинці таксі біля залізничного вокзалу. А коли дійде твоя черга, то не дуже радій, бо водій може і не взяти, якщо з якихось міркувань ти невигідний йому пасажир. А почнеш доводити свою правоту — тобі нагрублять. Кинешся, ображений, до диспетчера, але не знайдеш його, бо диспетчерську службу на вокзалі скоротили.

А якщо доведеться їхати на маршрутних таксі з АТП-15906, де начальником Є. М. Агапов, а ще одним начальником — з експлуатації — П. В. Товстуха, то водії гроші в тебе візьмуть, але квитка не дадуть. Вимагатимеш квиток — вилають. А якщо поскаржишся начальникові обласного автоуправління П. А. Давиденкові чи начальникові управління пасажирських перевезень А. Ф. Клименку, тебе уважно вислухають і запевнять, що «виявлять усі недоліки й усунуть їх». Але від цих запевнень порядку в роботі автомобільного транспорту так і не буде. Ось що таке автомобільний бюрократизм.

Члени комісії робітничого контролю за роботою пасажирського транспорту М. Литвиненко, В. Красій, В. Вакал, А. Скрипка.

м. Суми.

●

У квітні цього року керуючий Купецьким відділенням Коростенського управління осушувальних систем І. Г. Білошицький, інженер-агролісомеліоратор цього ж відділення А. І. Гераймович і директор дослідного господарства В. І. Скуратівський задумали наварити рибної юшки на весь Коростенський район. Юшки, правда, ніхто і не сьорбнув, бо невдахи кулінари її не зварили, оскільки — через відсутність узимку аерації на водоймищі біля села Купеч і забруднення його нечистотами — погубили величезну кількість риби. За це РАПО оголосило І. Г. Білошицькому і А. І. Гераймович по догані, а В. І. Скуратівському аж... зауважило.

Здивувало це нас, Перче. Бо якщо у господині не вдасться юшка, то, окрім того, що її насварить чоловік, вона зазнає і втрат матеріальних: адже на рибу вона витратила гроші. На бракоробів-кухарів сякі-такі стягнення наклали, але за рибу вони не заплатили ні копієчки. Отже, і далі можна «експериментувати»? Не виключено, що губителі природи таке покарання можуть витлумачити як заохочення і спробують іще раз почастувати нас ось такою юшкою.

ЖИТЕЛІ
Коростенського району.

Житомирська область.

●

Кажуть, один давньогрецький мудрець-жартівник дав таку пораду: «Якщо хочеш відволіктися від поганих думок, купи собі тісне взуття. Весь час тільки й думатимеш про свої мозолі». Мешканцям нашого, найбільшого в місті чотирнадцятиповерхового будинку по вулиці Конституції, 18, аби уникнути неприємних думок, купувати тісного взуття не потрібно. Бо й так усі наші клопоти застує одна думка: коли і в яку годину з кранів у наших квартирах може закапати вода, щоб ми встигли помитись і набрати у відра й ночви.

Але іноді у нас з'являється ще одна думка. Напевне, тісне взуття носять начальник ЖКК тресту «Кременчукрудбуд» П. П. Онищенко й деякі працівники міськвиконкому. І так заклопотані тим, що їм зовсім не до наших водогінних проблем.

М. НЕЖНОВ.

м. Комсомольськ
Полтавської області.

ПЕРЕЦЬ
№ 20 (1254)

ЖОВТЕНЬ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 20 (1254)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.09.87. Підписано до друку 05.10.87. БФ 50334. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2240200 прим. Зам. 04736.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1987 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дядьку Семе, ви щось загубили!
— Не варте уваги!